
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 154

I Legislatura

Any 1983 (segon període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 78

Tercera reunió,
tinguda divendres 25 de novembre de 1983

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts menys cinc minuts d'onze del matí. El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 4995).

*L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura a la **Proposta de creació d'una ponència unitària per a tractar de la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya**, presentada pels G. p. del PSUC, Socialista, de Centristes i Mixt (p. 4995), i a la resolució de la Mesa sobre el dit text (p. 4995); tot seguit passa a llegir un altre document sobre la mateixa qüestió, presentat pels G. Socialista, els G. p. del PSUC, de Centristes i el G. Mixt (p. 4995).*

El M. H. Sr. President informa la Cambra que la Mesa ha admès a tràmit el darrer document (p. 4995).

Intervé per a una qüestió d'ordre el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4995).

El M. H. Sr. President suspèn la sessió a tres quarts d'onze i un minut del matí i la reprèn a un quart d'una del migdia.

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura a l'acord de la Mesa (p. 4995).

Intervenien per a una qüestió d'ordre el Diputat I. Sr. Alay (p. 4996), el M. H. Sr. President (p. 4996) i el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 4996).

Intervé de nou el Diputat I. Sr. Alay sobre la mateixa qüestió (p. 4996). Li respon el M. H. Sr. President (p. 4996). Prenen la paraula per a la mateixa qüestió el Diputat I. Sr. Capdevila, del G. Mixt (p. 4996); el Diputat I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4996); el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 4996), i el Diputat I. Sr. Alay (p. 4996).

Intervé de nou el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, en un torn en contra de la inclusió en l'ordre del dia de la Proposta presentada (p. 4996).

S'esdevé un diàleg per a una qüestió d'ordre entre el Diputat I. Sr. Alay i el M. H. Sr. President (p. 4996).

Es vota la inclusió en l'ordre del dia de la dita Proposta i resta aprovada per 69 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció (p. 4996).

El M. H. Sr. President informa la Cambra d'una qüestió d'ordre (p. 4998).

Es passa, tot seguit, al debat de la **Proposta de creació d'una ponència unitària per a tractar de la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya**. Intervé a favor el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 4998). El M. H. Sr. President adverteix el Diputat I. Sr. Ribó d'una qüestió (p. 4998). El Diputat I. Sr. Ribó li respon (p. 4998).

Intervé en contra de la Proposta el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4999).

El M. H. Sr. President fa avinent a la Cambra la presentació d'un nou document sobre la votació de la Proposta debatuda (p. 5001). Es vota, tot seguit, la dita **Proposta**, que és aprovada per 70 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció (p. 5001).

Prenen la paraula per a explicació de vot el Diputat I. Sr. Capdevila, del G. Mixt (p. 5001), el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 5002), i el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5003).

Es passa al punt següent de l'ordre del dia: la **Presa en consideració de la Proposta de Proposició de Llei Orgànica de Transferència de Competències a la Generalitat de Catalunya**.

El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5004). Li respon el M. H. Sr. President (p. 5004).

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Ribó per defensar i retirar, tot seguit, la dita **Proposta** (p. 5004).

El Diputat I. Sr. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana, intervé per defensar la **Proposició de Llei d'assistència social als drogadictes**, la presa en consideració de la qual constitueix el quart punt de l'ordre del dia (p. 5005).

Pren la paraula per fixar la posició del seu Grup el Diputat I. Sr. Colomines, del G. p. de Convergència i Unió (p. 5007). El M. H. Sr. President s'absenta i la I. Sra. Vice-presidenta Primera el substitueix en la direcció del debat (p. 5007).

Intervenien també la Diputada I. Sra. Barenys, del G. Socialista (p. 5007) i el Diputat H. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC (p. 5007).

Es vota la presa en consideració de la dita **Proposició de Llei**, i és aprovada per 45 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 5009).

La I. Sra. Vice-presidenta Primera intervé per a una qüestió d'ordre (p. 5009).

La sessió se suspèn a les dues i quatre minuts del migdia i es reprèn quan manca un minut per a tres quarts de cinc de la tarda.

El M. H. Sr. President informa la Cambra que les dues interpeülacions referents a la mateixa qüestió s'acumularan a efectes de resposta i rèplica (p. 5009).

Intervé en primer lloc la Diputada I. Sra. Calzada, del G. p. del PSUC, per formular la **Interpeülació al Consell Executiu sobre la política educativa de la formació professional** (p. 5009). En acabat, intervé el Diputat I. Sr. Corral, del G. Mixt, per formular la **Interpeülació al Consell Executiu sobre la formació professional** (p. 5011).

Respon les dues interpeülacions l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5012). Intervenien en torn de rèplica la Diputada I. Sra. Calzada (p. 5015) i el Diputat I. Sr. Corral (p. 5015). Els respon l'H. Sr. Conseller (p. 5016). La Diputada I. Sra. Calzada intervé per fer un aclariment (p. 5016).

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Roselló, del G. Mixt, per formular la **interpeülació al Consell Executiu sobre traspessos de serveis** (p. 5017). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 5018). Replica el Diputat I. Sr. Roselló (p. 5018). Respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 5019).

Intervé el M. H. Sr. President per a una qüestió d'ordre (p. 5019).

El Diputat I. Sr. Parera, del G. p. de Convergència i Unió, formula la **Interpeülació al Consell Executiu sobre les empreses vitivinícoles afectades per l'expropiació de Rumasa** (p. 5019). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 5020). Replica el Diputat I. Sr. Parera (p. 5021). L'H. Sr. Conseller respon de nou (p. 5021).

Intervé el Diputat I. Sr. García, del G. Socialista, per formular la **Interpeülació al Consell Executiu sobre els estudis i dictàmens emesos per persones alienes als Departaments** (p. 5021). Li respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 5022).

El Diputat I. Sr. García intervé en torn de rèplica (p. 5022). Li respon l'H. Sr. Conseller (p. 5023).

El M. H. Sr. President suspèn la sessió a dos quarts de set i cinc minuts de la tarda.

La sessió, suspesa ahir al vespre, es reprèn a tres quarts menys cinc minuts d'onze. Presideix el President del Parlament, M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Treball i de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, ahir les qüestions de procediment van ocupar la major part de la tarda i no vam donar lectura als documents que les havien motivat. De manera que, primerament, donarem lectura al primer document que ha estat presentat a la Mesa i a la resolució motivada de la Mesa, en virtut de la qual no va ser admès a tràmit.

El senyor Secretari donarà lectura d'aquests textos.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Els Grups parlamentaris sotassegnats demanen la inclusió en el Ple que s'està celebrant per a la seva discussió i votació el següent text:

«El Ple acorda la constitució d'una ponència en el si de la Comissió primera per a tractar unitàriament, amb participació de tots els Grups parlamentaris, de totes les propostes de desenvolupament, millora i reforma de l'Estatut de Catalunya. S'entén que totes les propostes presentades o a presentar seran considerades com a material de treball amb aquest objectiu. Els mateixos Grups demanen que aquesta qüestió sigui tractada com a segon punt de l'ordre del dia del Ple d'avui i que sigui sotmesa a votació secreta.» Signen aquest document el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el Grup Socialista, el Grup Centrista i el Grup Mixt.

«D'acord amb l'article 26.2 del Reglament, la Mesa, per majoria, considera que no pot admetre's a tràmit el document presentat en el moment del tràmit en què es troben les propostes a què el document fa referència, atès que, segons l'article 108.2 del Reglament, correspon a la Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, però no al Ple, la decisió perquè la iniciativa parlamentària conjunta per a la reforma de l'Estatut, prevista en l'article 113.1 del Reglament, sigui exercida pel conjunt dels Grups parlamentaris nomenant una ponència en el si de la Comissió corresponent. Acceptar la tramitació d'aquest document comportaria la reforma del Reglament sense utilitzar les vies que preveu la Disposició Final Segona d'aquest.

»Per la seva banda, la minoria de la Mesa considera que el document pot admetre's a tràmit de conformitat amb el Reglament, i invoca com a antecedent l'acord del Ple en aprovar la Resolució número 25, subsegüent al debat de política general tingut l'octubre de 1980, en què el Ple, entre les diverses vies per a exercir la iniciativa legislativa per al desenvolupament bàsic de l'Estatut, optà directament i només per la ponència conjunta, sobre la base del qual acord la Mesa, d'ofici, aplicà el procediment a tots els projectes i proposicions de llei presentats i que feien referència a les matèries a què es refereix l'article 108.1 del Reglament.

»En conseqüència, ja que l'article 113.1 del Reglament remet als articles 108 i 109, també pot aplicar-se el procediment de reforma de l'Estatut.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, després d'aquesta resolució de la Mesa es va presentar un altre document, al qual el senyor Se-

cretari donarà lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Els Grups parlamentaris sotassegnats proposen, d'acord amb l'article 61.4 del Reglament de la Cambra, l'alteració de l'ordre del dia del Ple que s'està celebrant. L'alteració proposada és la següent: que s'inclougui com a segon punt de l'ordre del dia la següent qüestió:

»d'acord amb l'article 113, que remet als articles 108 i 109, les proposicions de reforma estatutària i, malgrat els acords anteriors entre la Mesa i la Junta de Portaveus sobre aquest tema en un altre text parlamentari, invocant el darrer incís de l'article 61.4, demanen que es decideixi per majoria absoluta del Ple la creació d'una ponència unitària dins de la Comissió primera de tots els Grups parlamentaris per a tractar de totes les propostes de desenvolupament, millora i reforma de l'Estatut. S'entén que totes les propostes presentades seran considerades com a material de treball.

»La decisió sobre aquesta alteració se sollicita que sigui sotmesa a votació secreta.» Signen el document el Grup parlamentari Socialista, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el Grup de Centristes i el Grup Mixt.

El Sr. PRESIDENT: Bé, la Mesa es va reunir, com vostès saben, després de la presentació d'aquest document, i per majoria va acordar admetre'l a tràmit. Per tant, doncs, encara que la redacció sigui en part confusa, la Mesa entén que la voluntat dels signants és que se sotmeti a votació per part del Ple una modificació de l'ordre del dia, que significaria aleshores una nova votació respecte a l'oportunitat que les propostes de desenvolupament, millora i reforma de l'Estatut, que és el que diu aquest text, siguin tramitades mitjançant la creació d'una ponència unitària dins de la Comissió primera.

(El senyor Alay demana per parlar.)

Senyor Alay?

El Sr. ALAY *(de l'escó estant)*: Senyor President, d'acord amb l'article 26 del Reglament, demanaríem resolució motivada per escrit sobre la decisió de la Mesa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, en aquestes condicions, doncs *(remor de veus)*, la Mesa ha de reconsiderar la seva actitud, d'acord amb l'article 26 del Reglament, i si la confirma ha de donar una resolució motivada.

Suspenem la sessió fins a —esperem que això pugui ésser resolt ràpidament— les onze.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts d'onze i un minut del matí. La sessió es reprèn a un quart d'una del migdia.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, la Mesa ha reconsiderat la seva posició respecte a l'escrit al qual s'havia donat lectura, i ha ratificat l'acord anterior, i ha redactat un escrit com a motivació d'aquest acord. D'aquest escrit, el senyor Secretari en donarà lectura, i, com que crec que ha estat distribuïda als Portaveus una fotocòpia d'aquest escrit, voldria ja indicar que en la penúltima ratlla de la tercera pàgina hi havia hagut un petit error de transcripció, i allà on diu «en cap cas», ha de dir simplement «no»; no altera ni el sentit del text ni, en cap aspecte, la significació dels arguments. Senyor Secretari, dóna, doncs, lectura a la resolució de la Mesa?

El Sr. SECRETARI PRIMER: «La Mesa del Parlament, d'acord amb l'article 26.2 del Reglament, i en relació amb l'escrit

presentat pels Grups parlamentaris Socialista, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, Mixt i de Centristes, per majoria acorda que pot admetre's a tràmit l'esmentada sol·licitud, i ésser debatuda i decidida pel Ple de la Cambra, d'acord amb l'article 61.4 del Reglament, mentre que la minoria considera que no pot admetre's a tràmit, atès que no hi ha previsió reglamentària al respecte. Els membres de la Mesa que mantenen la posició majoritària la motiven per les raons següents:

»Primerament, perquè es proposa que el Ple, abans que hagi pres en consideració la Proposta de reforma de l'Estatut, pugui decidir-se per un dels diversos sistemes de tramitació que l'article 113, concordat amb el 108, preveu per a la reforma de l'Estatut en relació amb les diverses iniciatives que puguin produir-se en estricta aplicació d'allò que preveu l'Estatut.

»Segonament, perquè en existir discrepància entre dos òrgans interns del Parlament que compleixen les seves funcions fonamentalment en la fase preparatòria i instructòria del treball parlamentari, és a dir, abans de la consideració del Ple de la Cambra, aquest òrgan parlamentari suprem pot reclamar coneixement i decisió de qualsevol tema, d'acord amb els procediments que preveu l'article 61.4 del Reglament.

»Finalment, aquestes consideracions reglamentàries són fonamentades en la consideració doctrinal del lloc primordial que ocupa el Ple de la Cambra en un sistema de parlamentarisme democràtic, com a òrgan a qui correspon la decisió final, del que és també bona prova que en l'evolució dels reglaments de les Cambres s'hagin anat introduint una sèrie de tècniques per a permetre-ho, inexistents en les assemblees estamentals i fins i tot en les assemblees representatives dins el context anomenat de monarquia orleanista o limitada, de què és bon exemple l'esmentat article 61.4, en el seu incís final.

»Per la seva banda, els que mantenen la posició minoritària abonen els seus raonaments en les consideracions següents:

»Primerament, consideren que en el moment del tràmit en què es troba la Proposta de reforma de l'Estatut presentada, inclosa en l'ordre del dia, d'acord amb el Reglament, i, per tant, acabada la fase instructòria i preparatòria, hi ha diversos mecanismes parlamentaris com són la proposta d'exclusió de l'ordre del dia o bé desestimar la presa en consideració i presentar després la proposta de creació d'una ponència conjunta per a elaborar un text sobre el mateix tema, totes les quals poden obtenir els mateixos objectius sense vulnerar el Reglament, com entenen que ho fa la proposta presentada.

»Segonament, a més que la Mesa no és unànime en la interpretació sobre la remissió que l'article 113 del Reglament fa per als projectes i proposicions de reforma estatutària en els articles 108 i 109, ja que la minoria entén que la interpretació admesa per la majoria està en contradicció amb el text de l'Estatut. En qualsevol cas, l'article 108.2 exigeix l'acord de la Mesa i la Junta de Portaveus per a decidir que la iniciativa parlamentària sigui exercida pel conjunt dels Grups parlamentaris mitjançant la ponència conjunta, i no preveu que si existia una discrepància entre aquesta, pugui ésser resolta pel Ple de la Cambra. Quan el Reglament vol que decideixi el Ple, ho especifica així i, a més, detalla el procediment per a fer-ho, tal és el sentit de l'article 61.4, que precisament invoca la majoria. Acceptar la tramitació proposada entenen que comportaria la reforma del Reglament sense utilitzar les vies que preveu la Disposició Final Segona d'aquest.

»Quant a les propostes de reforma de l'Estatut, pot acordar-se la iniciativa conjunta que preveu l'article 108.2 de l'Estatut, però no pot afectar altres iniciatives de reforma ja en tràmit.

»Finalment...

El Sr. PRESIDENT: Perdonin, hi ha un error aquí també, com hauran pogut notar en la lectura. Quan diu «l'article 108.2 de l'Estatut», ha de ser «l'article 108.2 del Reglament».

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Finalment, les consideracions reglamentàries són fonamentades també en la posició doctrinal que en un Estat de dret democràtic, si bé la majoria pot decidir sempre i fer prevaler el seu criteri sobre les posicions minoritàries, aquest capteniment ha de tenir-se d'acord amb els procediments reglamentats, per tal d'evitar la inseguretat jurídica o la dictadura de la majoria.»

El Sr. PRESIDENT: Bé, vist l'acord de la Mesa, es pot, doncs —admesa a tràmit la demanda—, ara passar a votació sobre l'oportunitat de la inclusió en l'ordre del dia d'aquesta proposta.

Com que... *(El senyor Alay demana per parlar.)*

El Sr. ALAY *(de l'escó estant)*: Senyor President, nosaltres entenem que en una votació per a una inclusió en l'ordre del dia d'aquesta proposta, caldria que hi hagués un debat, és a dir, que hi hagués una intervenció, com a mínim, a favor de la inclusió i una intervenció en contra, o com el senyor President estimi més convenient.

El Sr. PRESIDENT: Bé, en tot cas, jo voldria recordar a les senyores i els senyors Diputats que, com que es tracta d'un assumpte que no ha complert els tràmits reglamentaris, és necessària la majoria absoluta perquè pugui ser decidida la inclusió. Aleshores, algun representant dels Grups proposants vol defensar la proposta d'inclusió en l'ordre del dia? *(El senyor Ribó demana per parlar.)*

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, nosaltres entenem que no hi ha lloc al debat quan el Reglament explicita directament que la majoria absoluta del Ple decideix sobre la qüestió procedimental. Després hi pot haver un debat —i nosaltres creiem que hi hauria d'haver un debat— sobre la moció en què haurà de pronunciar-se el Parlament de Catalunya, però quant a l'alteració de l'ordre del dia hi ha tot un mecanisme reglamentari que apella directament a la votació per majoria absoluta.

(El Sr. Alay demana per parlar.)

El Sr. ALAY *(de l'escó estant)*: Senyor President, nosaltres invoquem un precedent en aquesta Cambra, i és que quan es va demanar que fos tret de l'ordre del dia la Llei d'Hygiene i Control Alimentaris, per majoria simple es va fer un debat, hi va haver una intervenció a favor i una altra en contra.

El Sr. PRESIDENT: A mi em sembla que és evident que l'article 61.4 no diu que s'hagi de fer un debat, però tampoc no crec que es pugui excloure, que exclogui la possibilitat del debat. És evident que tenim el precedent —com ha recordat el senyor Alay—, no hi ha cap raó, no hi ha cap tema, tret que el Reglament ho digui explícitament, sobre el qual no pugui haver-hi debat. *(El senyor Capdevila demana per parlar.)* Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA *(de l'escó estant)*: Bé, evidentment que no hi ha cap article ni norma prohibitius en aquest sentit; no obstant això, entenc que realment, una vegada demanada pels Grups —que reglamentàriament s'estableix en l'article 61.4—

la inclusió d'aquest nou punt en l'ordre del dia, entenc que, després que la Mesa s'hagi pronunciat sobre aquesta petició —i després crec que tindrà l'oportunitat de manifestar que crec que no fa falta que la Mesa es pronunciï—, atesos aquests dos punts, crec que, certament, com afirmava el senyor Ribó, és ja aquest Ple, per majoria absoluta, el qui decideix directament, i que, per tant, seria dilatar, entenc jo, el procediment, sobretot tenint en compte que, una vegada admesa a tràmit o no admesa a tràmit —si la majoria absoluta es dóna o no es dóna en aquest Parlament—, hi haurà, lògicament, el debat sobre la substantivitat del punt, és a dir, sobre el que realment es demana.

Per tant, entenc que, si bé no hi ha res que ho prohibeixi, sembla que per raons de procediment, d'eficàcia i de celeritat a què estan subjectes totes les Administracions públiques —i d'alguna manera aquest és un òrgan públic—, entenc que no fa falta aquest debat general.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor Capdevila ha exposat la seva opinió, però jo voldria consultar la Mesa si la Mesa considera que realment el debat s'ha d'excloure, perquè aquest acord, evidentment, significaria un precedent, i contrari al precedent adoptat anteriorment. *(El senyor Hortalà demana per parlar.)* El senyor Hortalà demanava la paraula; senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, justament per opinar contràriament al que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Nosaltres entenem que si ara es procedeix a una votació, en aquesta votació, com que no tenim cap dels aquí presents mandat imperatiu, hi poden haver una sèrie d'elements que decantin cap a un costat o cap a un altre el vot dels Diputats, i, per tant, des d'aquesta perspectiva pot ser que a les argumentacions jurídiques que ha esgrimit la Mesa no hi estiguin absolutament recollides les intencions d'alguns dels Grups que estan a favor o que estan en contra d'aquesta inclusió, i, per tant, el debat és un element d'aclariment i, a la vegada, doncs, de consolidació racional, per dir-ho d'alguna manera, del vot que després s'ha de donar.

(El senyor Armet demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet?

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)*: Senyor President, bé, en primer lloc, dir-li que el Grup Socialista sap perfectament en aquest cas, per la seva disciplina de vot, el que farà i n'hem parlat amb els altres Grups, i, per tant, hi ha una coherència de posicions, però voldria recordar el precedent. El precedent era com a conseqüència de l'exclusió d'un punt de l'ordre del dia en funció, diguem-ne, d'unes dades determinades, la qual cosa obligava, lògicament, a un debat. Aquí anem a un procediment nou, que és la inclusió d'un punt, i després el contingut concret del que s'inclou; per tant com deia el senyor Capdevila, hi ha dos elements procedimentals, i el segon element procedimental sí que permetria de fer un debat sobre el contingut, així ho entenem nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet, el Reglament no distingeix entre inclusió o exclusió. Quan distingeix per a la inclusió és únicament fent referència si ha complert o no els tràmits reglamentaris. *(El senyor Alay demana per parlar.)* Senyor Alay?

El Sr. ALAY *(de l'escó estant)*: Senyor President, no estic gens ni mica d'acord amb el que ha expressat el Portaveu del

Grup Socialista, precisament perquè si es pot treure de l'ordre del dia una qüestió per majoria simple, i això justificava un debat, molt més important ha de ser el debat quan es tracta de la inclusió d'un tema per majoria absoluta.

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyores i senyors Diputats, la Mesa sembla que s'inclinaria, si a vostès els sembla i no demanen una consideració més a fons del tema, a donar un torn a favor i un torn en contra molt curts, tres minuts en cada cas, i, segurament, si ho haguéssim començat així ja hauríem acabat a hores d'ara.

De manera que un torn a favor algun dels Grups signants? *(Pausa.)* No hi ha torn a favor *(remor de veus)*. Sí, hi ha torn en contra si... *(Rialles.)* Senyores i senyors Diputats, jo celebri el seu bon humor, però no hi ha enlloc en el Reglament que digui que si no hi ha torn a favor, no hi ha torn en contra, això és... *(remor de veus)*, no hi ha absolutament..., hi ha simplement un costum que es renuncia al torn en contra quan no hi ha hagut torn a favor, però és una renúncia a un dret, i, aleshores, si aquesta renúncia es vol fer en aquest cas, no hi ha cap inconvenient. Jo he preguntat si hi havia un torn a favor, pregunto: hi ha un torn en contra? Senyor Alay, tres minuts únicament.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres ens hem oposat al procediment de ponència conjunta perquè interpretar així l'article 113 del Reglament és, per a nosaltres, contrari al que diu l'Estatut. La remissió dels articles 113 al 108 vol dir que, a més a més dels altres procediments previstos per a iniciar la reforma, hi pot haver també el de ponència conjunta, però no necessàriament.

Aquesta interpretació suposa anul·lar la iniciativa precisada en un text del Govern o dels Diputats, i això seria treure'ls un dret que l'Estatut els reconeix, i per una interpretació reglamentària que no pot subordinar de cap manera el contingut de l'Estatut.

D'altra banda, nosaltres compremem...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Alay, vostè està entrant en el fons de la qüestió, i no en la inclusió en l'ordre del dia. *(Remor de veus.)*

El Sr. ALAY: Bé, entenc que, evidentment, estic entrant en el fons, penso que és bastant difícil de justificar la no-inclusió de l'ordre del dia si no s'entra en el fons de la qüestió. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Però és que tindrà ocasió d'entrar en el fons de la qüestió en un altre debat, en el moment que s'hagi inclòs això en l'ordre del dia, si s'hi inclou.

El Sr. ALAY: Bé, doncs, aleshores renuncio a aquesta intervenció *(rialles)* i intervindrà posteriorment.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, passem a votació la inclusió en l'ordre del dia com a segon punt, d'acord amb la demanda de quatre Grups parlamentaris.

Com que el text ha estat llegit anteriorment, suposo que totes les senyores i els senyors Diputats saben de què es tracta, i no cal que perdem temps en una relectura.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la inclusió en l'ordre del dia, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Bé, la inclusió a l'ordre del dia ha estat aprovada per 69 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció. Com que la majoria absoluta són 66 vots, la majoria absoluta ha estat assolida.

De manera que podem passar ara al debat de la proposta. Abans —com que això donarà lloc a una nova votació— voldria indicar que el Molt Honorable President de la Generalitat i l'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència m'han encarregat que comuniqui a la Cambra que s'han vist obligats a deixar aquesta sessió perquè a les dotze del migdia tenia lloc la descoberta de dues làpides en la casa que durant la Guerra Civil —els anys 37, 38 i començament del 39— va hostatjar la delegació del Govern d'Euskadi a Catalunya. És una casa del passeig de Gràcia, i avui es descobrirà una làpida recordant-ho en català i una làpida recordant-ho en basc. És una cerimònia a la qual assistirà una representació del Govern basc, i la presència del Molt Honorable senyor President i del Conseller Adjunt a la Presidència era obligada.

Bé, passem ara, doncs, al debat sobre la proposta presentada, que ha esdevingut el segon punt de l'ordre del dia.

**Proposta de creació
d'una Ponència unitària per a tractar de la reforma de
l'Estatut
d'Autonomia de Catalunya**

El torn a favor? El senyor Ribó té la paraula per al torn a favor. *(Pausa.)*

El senyor Ribó té la paraula, d'acord amb l'article 66.1 del Reglament. El temps del torn a favor i del torn en contra és de deu minuts.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres, de bell antuvi en què ha estat plantejat aquest tema hem insistit en la necessitat d'un tractament unitari de la qüestió. Hi ha moltes raons polítiques i procedimentals, reglamentàries, per a defensar el perquè: anar a eixamplar l'autogovern de Catalunya, el seu Estatut, necessita una voluntat unitària. L'Estatut és un text fonamental —i no m'estendré en la defensa de la importància d'aquest text—; l'Estatut fou elaborat amb un amplíssim consens per part de les forces polítiques de Catalunya.

En aquest Parlament —i m'estalvio d'insistir en arguments per a cada un dels punts, entre altres coses per la durada de la meua intervenció i per no cansar les senyores Diputades i els senyors Diputats— hi ha una llarga tradició unitària en l'elaboració dels textos fonamentals, començant pel President Pujol, que, en el seu debat d'investidura, va fer un oferiment amplísim, i jo diria, fins i tot, generós, que les qüestions fonamentals de Catalunya es tractessin de forma unitària, i passant pel mateix Reglament del Parlament de Catalunya, que ho recullen els articles 108 i 109, per l'Estatut Interior de Catalunya i per la forma de treballar d'aquesta Cambra podríem dir que, en allò que hem considerat fonamental, sempre s'ha aplicat un criteri unitari.

Permetin-me que recordi la Llei de Normalització Lingüística, la Llei sobre les Mesures Urgents per a la Funció Pública, la Llei sobre el Tercer Canal de Televisió, la Llei per als temes d'alta muntanya, i no continuo perquè la llista és llarga —ho repeteixo, per no cansar—, però n'hi ha molts, d'exemples, molt menors que els temes que anem a debatre, que han demanat, seguint la tradició del Parlament —i la invitació que ens feia el President Pujol quan demanava la investidura—, una tradició unitària. Amb més raó, senyores Diputades i senyors Diputats,

un text com l'Estatut, quan calgui eixamplar-lo per la via que sigui —no entrem encara en el debat d'aquesta qüestió—, millora o reforma, quan calgui eixamplar-lo, és lògic, i jo diria que cau pel seu propi pes, que requereixi una actitud i una via unitària.

Però, és més, el Reglament del Parlament de Catalunya diu, en el seu article 113, que les propostes, projectes o proposicions sobre reforma de l'Estatut s'han de tramitar d'acord amb les normes establertes en els articles 108 i 109, en les quals es fa potestatiu —i vull subratllar, avançant-me a tota possible crítica— que es decideixi via unitària. És explícita la referència als 108, 109, i és clar en els 108, 109 que és potestatiu decidir que vagi per via unitària.

Nosaltres ens trobem amb un tema que ha seguit un complex, i jo diria, en certa forma, enfarfegat procés, i, de vegades, motivant el cansament de les senyores Diputades i dels senyors Diputats, un tema que va ser objecte ja de debat entre Junta i Mesa de Portaveus i va provocar, per primera i única vegada en aquesta Cambra, que hi hagués un enfrontament de decisions entre la Junta de Portaveus i la Mesa, però que avui ha estat decidit, quant a la seva discussió —després veurem quant a la seva acceptació—, per la sobirania del Ple, tal com preveu l'article 61.4 del nostre Reglament.

Nosaltres consideràvem —i ho diem amb molta serenitat— que, si no s'admetia aquesta via, s'estava segrestant la sobirania del Ple. L'article 61.4 és un article excepcional; és l'article on —amb perdó de les senyores Diputades i dels senyors Diputats que formen part de la nostra Mesa— la Mesa actua pràcticament de hústia de recepció de petició del Ple. Si no, podríem convertir aquesta qüestió en un pols entre la Cambra i la seva Mesa, i lamento que hagi d'afegir, a continuació, sense estendre'm en aquest tema, que considero molt desgraciat que la minoria en la Mesa hagi utilitzat l'expressió «la dictadura de la majoria», la «dictadura», per a referir-se a la sobirania del Ple. En aquest sentit, nosaltres creiem que, procedimentalment, no hi ha lloc a equívoc que aquesta Proposició ha d'anar per via unitària o ha de ser potestatiu decidir pel Ple, com veurem d'aquí a uns moments, que vagi per via unitària.

Però és que hi ha temes molt més importants que els procedimentals, senyores Diputades i senyors Diputats, que són els temes polítics. Es pot dir, en contra d'aquesta proposició que vagi per via unitària que comporta endarreriment, alentiment, que s'eternitza, la via unitària... Senyores Diputades, senyors Diputats, el Grup del PSU de Catalunya està disposat a agafar el compromís més immediat de treball en els temes i en els textos que afecten la millora de l'Estatut, per a desmentir categòricament tota acusació d'eternització. Hi ha unes dificultats objectives; això és evident, començant pel marc constitucional i pel marc estatutari, però, precisament per això, cal la màxima força en l'estudi seriós d'aquestes proposicions. Però, raons polítiques a favor que això vagi per via unitària, tenim la importància del tema, tenim la necessitat d'anar tots plegats a incrementar el marc de l'autogovern, la qual cosa no passa només que per textos, negre sobre blanc, de millora o de reforma de l'Estatut; passa per aconseguir millors traspassos, millors valoracions; passa per aconseguir un millor desenvolupament de les lleis de base de l'Estat; passa per canviar una mentalitat que avui està inserida en l'Estat, que interpreta —fins avui, en la majoria dels casos— de forma negativa el que són els textos

que emmarquen l'autogovern —i vull citar, per exemple, que, per més que maldem per una llei de bases de règim local progressiva, mentre veiem que, per sentència del Tribunal Constitucional, s'interpreta que els secretaris d'ajuntaments és una qüestió bàsica, estem reduint l'autogovern. Mentre es fa una llei com la de Reforma Universitària, que té aspectes progressius, s'interpreta per part de l'Administració, en la negociació dels traspassos, que tota ella és bàsica, això afecta l'autogovern...! Hem de canviar moltes altres coses, a part d'un text, per a anar eixamplant l'autogovern, però també hem d'utilitzar una via legislativa com la que es planteja per doble iniciativa, aquí, d'Esquerra Republicana i del Grup que jo represento.

Una altra raó política a favor de la via unitària és el compromís de tothom. A nosaltres ens interessa la majoria del Parlament i la majoria de les Corts Generals de Madrid, perquè un i l'altre camí passen per les Corts Generals de Madrid. A nosaltres no ens interessa fer soroll a Catalunya perquè a Madrid se'ns tombi la iniciativa. A nosaltres ens interessa agafar el compromís de tothom, aquí i allà, perquè arribem a bon port amb aquestes proposicions.

Amb la via unitària podem decidir quines parts són de reforma i quines parts són de millora; podem barrejar els dos textos, perquè jo crec que en les dues proposicions hi ha aspectes que són pròpiament de reforma i aspectes que són pròpiament de millora. Els dos textos coincideixen, per exemple, en un quadre comparatiu de tots els estatuts d'autonomia, dels quals s'han tret aquelles formulacions que cal afegir al nostre Estatut; això, possiblement, seria millora, però, en canvi, quan parlen de potenciar —com ho fa el text del Grup del PSU de Catalunya— mecanismes de competències que avui són de titularitat estatal, o mecanismes per a la crisi socio-econòmica, sector públic, el que és la reconversió, o mecanismes per a l'Administració, que possiblement serien propostes més adequades per a un text de reforma, és la Ponència unitària la que podrà discutir seriosament i responsablement com avancem, per comptes de caure en l'absurd que avui anàvem a votar, o que avui podíem votar l'avenç de dues vies diferenciades en la millora de l'Estatut.

Jo voldria dir, per a acabar, senyores Diputades i senyors Diputats, que el Grup del PSU de Catalunya ha parlat, de fa ja mesos, des d'abans de l'estiu del 82, de la necessitat d'anar a millorar, via article 150, el text estatutari; podria, aquí, ara, fer una defensa —i jo crec que molt serena i molt objectiva— dels avantatges tècnics que té, en el seu contingut competencial, el text de millora sobre el text de reforma, i ho saben les senyores Diputades i els senyors Diputats, si s'han molestat a compararlos, però renunciaré a aquesta qüestió, perquè seria anar en contra d'aquest esperit unitari que ve a reivindicar el Grup del PSU.

Nosaltres estarem en contra d'endarrerir aquesta qüestió, tant en el Ple com en Comissió unitària; per això no hauríem votat cap proposició d'alterar l'ordre del dia d'avui per exclusió de punts concrets. Vam demanar, la Junta de Portaveus, ajornar un Ple el tema, per a intentar, encara, forçar un acord polític que avui hem hagut d'intentar per una via excepcional, com és la de l'article 61.4.

Nosaltres renunciem a tot protagonisme en aquesta qüestió; hem ofert a tots els Grups, començant pel Grup proponent de l'altre text, que, fins i tot, els dos textos vagin com a document

de treball a la Comissió unitària, i fins i tot que, després de les preses en consideració d'avui s'hagués anat a Comissió unitària, i sempre se'ns han rebutjat les nostres propostes, i, en aquest sentit, jo no em vull estar de dir que, en aquest tema, hi ha responsabilitat de tothom: dels dos Grups proponentes, dels Grups que avui intenten la via unitària i d'un Grup que és el convidat de pedra en aquesta qüestió; un Grup que, com diu un diari d'aquest matí, «mira los toros desde la barrera», amb perdó de l'última referència. Un Grup que està encapçalat pel President Pujol, el qual s'ha inhibit —s'ha inhibit— en un tema important, que no és només procedimental, senyors de Convergència i Unió; s'ha inhibit, contradient-se amb el que ell va dir en el seu discurs d'investidura, i s'ha inhibit purament i exclusivament per raons partidistes, de por a perdre un suport d'aquí a les eleccions. Nosaltres, això, en un tema institucional, ho considerem greu; no és un tema menor.

En definitiva, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres demanem el vot a favor de la moció, perquè creiem —i més en un clima progressivament electoral— que un tema com la millora de l'autogovern requereix la màxima unitat; per defugir tot electoralisme, per aparcar tot electoralisme, per anar a tractar amb la màxima força aquesta qüestió; per fer —com diu el President Pujol, quan se li parla d'aquest tema— que, en això, no podem perdre. Però no podem perdre ni aquí ni a les Corts Generals.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Volia fer observar al senyor Ribó que ha llegit malament, segurament, la resolució de la Mesa, que ell ha parlat que, a la resolució de la Mesa, la minoria parla de la «dictadura de la majoria», però no respecte al Ple del Parlament, sinó referint-se a la posició doctrinal en un Estat democràtic, i, per tant, això no té res a veure amb el Ple del Parlament.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, retiro la referència en el Ple del Parlament sobre aquesta expressió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Bé, aleshores, un torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Alay té la paraula per al torn en contra.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquí s'ha parlat de voluntat unitària. Nosaltres no hem pretès mai de discutir-la; sí que en discutim el tràmit, però, de tota manera, també tenim els nostres dubtes sobre la dita voluntat unitària. He de recordar que, en un debat de política general, nosaltres vàrem presentar una proposta de resolució segons la qual s'havia de procedir a la reforma de l'Estatut, i precisament va ser el Grup del PSUC que va votar en contra.

I he de recordar que si hi hagués hagut aquesta voluntat unitària que ara demostra el Grup del PSUC, també, naturalment, podia haver presentat una petició, amb altres Grups, perquè es fes la ponència unitària en un altre moment; no en el moment en què, precisament, Esquerra Republicana de Catalunya ha fet públic a través dels mitjans de comunicació i ha fet públic i ha negociat amb tots els partits polítics a fi d'obtenir el suport de tots els Grups parlamentaris i partits polítics representats en aquesta Cambra. I mentre s'estava parlant d'aquesta qüestió va ser el PSUC que va presentar una proposta de millora, de dita millora —que per nosaltres no ho és—, però de dita millora en el registre del Parlament. Ens sembla que no hi va haver reciprocitat amb la nostra voluntat unitària, amb el que va de-

mostrar el Partit Socialista Unificat de Catalunya en avançar-se en la presentació d'aquest altre document que va per la via 250 de la Constitució.

S'ha parlat d'endarrerir. Endarrerir què? Això ja s'ha fet; s'ha fet en les reunions de Junta de Portaveus, s'ha intentat posar bastons a les rodes a la nostra iniciativa, i això amb el pretext de voler una ponència unitària que és el que, precisament, ara discutim.

I, en fi, s'ha fet un esment que ha estat retirat ja pel Portaveu que m'ha precedit en l'ús de la paraula sobre «dictadures de majoria». Està retirat, d'acord, però jo voldria recordar a la Cambra, a les senyores i senyors Diputats, que també ha d'existir un respecte per les minories perquè aquest és el principi de la democràcia.

He de recordar, respecte a la Comissió de Traspassos —perquè també se n'ha fet esment aquí—, que el PSUC fa molts pocs mesos que s'hi ha incorporat; per tant, és també corresponsable de si les coses no han estat al seu gust, però, en tot cas, podia haver-ho fet molt abans i, aleshores, podríem parlar amb més propietat.

S'ha fet referència, també, aquí, sobre que el que es vol és que sigui per ponència unitària perquè volen que els compromisos es prenguin aquí, perquè després hi hagi majories a Madrid. I això, senyor Ribó, això no va, perquè els compromisos que es prenen aquí —vostè ho sap— no serveixen per a res a Madrid perquè el mateix Grup parlamentari que representa el partit que està avui governant a Madrid..., és el mateix partit —el govern d'aquell partit— el que presenta els recursos d'inconstitucionalitat, com, per exemple, el de la Llei de Normalització Lingüística a la qual ha presentat un recurs, a dos dels seus articles. I el compromís era aquí perquè, a més a més, va ser unànime en Ponència, en Comissió i en el Ple del Parlament. Per tant, no invoqui vostè els compromisos que es prenen aquí perquè després hagin de servir a Madrid, perquè està comprovat, a bastament, que poques vegades han servit de res.

El senyor Ribó ha dit —i amb molt encert— que, efectivament, ells parlen des de fa bastants mesos de l'article 154. Bé, doncs jo he de dir que Esquerra Republicana de Catalunya fa tres anys i mig que està parlant de la reforma de l'Estatut i a través de l'article 56 de l'Estatut d'Autonomia. I això ha de quedar molt clar: vostès fa mesos, nosaltres fa tres anys i mig, i, per tant, no renunciem a una via de què nosaltres hem estat els promotors i que volem que segueixi el camí processal corresponent.

He indicat abans, en l'altra intervenció que he suspès, la meva referència a la remissió de l'article 113 al 108; no hi insistiré, ja ho he dit abans, però voldria dir ara que nosaltres comprem molt bé que vagin a ponència conjunta proposicions de llei que tinguin un mateix objectiu i pels quals el camí sigui el mateix. Però en aquest cas és totalment diferent. I és diferent, senzillament, perquè la proposta del PSUC, que es basa en l'article 150 de la Constitució, diu molt clarament que hi pot haver cessió de la facultat de desenvolupament legislatiu de lleis bàsiques estatals —això ho diu l'apartat 1 de l'article 150— o bé transferència o delegació de facultats executives —que és el punt 2 de l'article 150. Però, a més a més, en els dos casos l'Estat es reserva sempre el control de les facultats cedides o delegades. I quan la Proposició del PSUC, en l'article

3, parla de competència exclusiva, de cap manera no pot tractar-se de competències exclusives com les que estan tipificades en l'article 9 de l'Estatut, senyor Ribó. En el millor dels casos seran com, per exemple, les de l'article 10, que és un desplegament legislatiu. És a dir, que la facultat que es transfereixi o delegui per llei orgànica mai no serà competència realment exclusiva i constitucionalment nostra. I, a més a més d'ésser controlada, pot ser retirada en qualsevol moment per llei orgànica, i això, per a nosaltres, és molt important evitar-ho.

La nostra proposta, que es refereix a la via de l'article 56 de l'Estatut, permet assumir veritablement competències exclusives. Hem dit sempre que per via d'esmenes es podia millorar la nostra proposta i que estàvem disposats a acceptar totes aquelles que suposessin millorar el text.

Cal recordar que el Parlament gallec ha pres ja en consideració una proposta semblant de reforma de l'Estatut, i sembla que amb menys problemes que els que hi ha hagut en aquesta Cambra.

Referent a la ponència conjunta, tenim dues proposicions per dues vies diferents i amb unes finalitats més o menys semblants, concordants, però que l'eficàcia és també diferent. Què pot decidir una ponència conjunta? Si s'ha de seguir la via del 150 de la Constitució o la de l'article 56 de l'Estatut? Això correspon que ho decideixi una ponència? A la ponència, senyores i senyors Diputats, hi haurà un atzucac per aquesta causa i això dificultarà, farà totalment impossible que prossegueixi el tràmit. I això és el que nosaltres volem evitar.

És legítim que nosaltres vulguem que s'apliqui l'article 56 i no hi renunciarem, però tampoc no pretenem que la iniciativa del PSUC hagi de seguir el mateix camí. La iniciativa del PSUC pot seguir el camí que ells més s'estimin, però sempre que no afecti la nostra. Poden anar paral·lelament, poden discutir-se en ponències conjuntes..., han de discutir-se en ponències separades, però, han de discutir-se en ponències separades, evidentment, i aleshores la que arribi abans a bon terme aquella serà la que primer haurà arribat per bé de Catalunya. Però, per favor, no es pretengui per via de ponència de posar dues propostes, les vies de les quals són diferents i el resultat de les quals és totalment, també, diferent.

Nosaltres, anticipo que hem vingut a aquest debat, a aquest debat, amb tots els punts de l'ordre del dia, amb la intenció de votar favorablement la proposta de millora, dita de millora, presentada pel Partit Socialista Unificat, per votar la presa en consideració, i també he de dir ara que, per coherència, no canviarem el nostre sentit del vot. Votarem favorablement, si s'escau, a la presa en consideració de la seva proposta amb independència, i ho dic des d'aquí, en aquest moment, amb independència de l'actitud que prengui el Partit Socialista Unificat respecte a la proposta de reforma que nosaltres hem presentat.

Lamentem que s'hagi produït aquesta obstrucció del procés i apellem a la consciència de les senyores i senyors Diputats perquè votin en contra de la moció presentada pels quatre Grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, posteriorment ha arribat a la Mesa un document en què els Grups que

havien signat la proposta que ha estat admesa com a segon punt de l'ordre del dia manifesten que retiren la proposta de votació secreta i, per tant, demanen que se celebri votació ordinària.

Entenem —tampoc no és molt clar—, però entenem que demanen que es retiri la proposta de votació secreta quan es voti ara el fons de la qüestió.

De manera que, en aquestes condicions, com que la votació secreta havia de ser només a demanda de dos Grups, i si els Grups demandants han retirat la demanda, podem passar, doncs, a la votació ordinària. I com que ja hi ha hagut el torn a favor i el torn en contra, si els sembla, podem passar immediatament a la votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la proposta que constitueix actualment el segon punt de l'ordre del dia i que ha estat llegida anteriorment, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La proposta ha estat adoptada per 70 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Bé, aleshores, doncs, evidentment... *(El senyor Capdevila demana per parlar.)* Senyor Capdevila?

El Sr. CAPDEVILA: Explicació de vot, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Explicació de vot. D'acord. En nom del Grup Mixt el senyor Capdevila té la paraula.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb màxima brevetat intentaré parlar sobre els dos punts objecte de litigi: el primer, procedimental, sobre l'article 61.4 del Reglament i, en segon terme, sobre el problema més de fons, el problema de fons, de si és d'aplicació preceptiva a l'article 108 del Reglament.

L'article 61 del Reglament, per quant estableix que l'ordre del dia és fixat pel Ple, perdó, que el Ple és fixat pel President d'acord amb la Junta de Portaveus, estableix l'excepció en el seu incís quart de, bé, d'introduir o bé d'alterar l'ordre del dia o bé d'introduir un nou punt a l'ordre del dia. Quant al segon punt d'introduir un nou extrem a l'ordre del dia, fa una doble distinció: si ha complert o no, el punt que s'intenta introduir, els tràmits reglamentaris, si els ha complert o no els ha complert. Si ha complert els tràmits reglamentaris, aleshores és suficient la majoria simple d'aquesta Cambra; si no ha complert els tràmits reglamentaris, és necessària la majoria absoluta d'aquesta Cambra.

Entenc que, presentada, reglamentàriament, una proposta d'aquesta naturalesa, el mateix President, dos Grups parlamentaris o una cinquena part dels Diputats —en aquests cas hi havia legitimació suficient per a demanar-ho, s'ha demanat—, la Mesa del Parlament només ha de valorar si s'han complert o no els tràmits reglamentaris, als efectes de demanar, en la votació, majoria simple o majoria absoluta; però entenc que no ha d'entrar a qualificar l'escrit. L'escrit està legitimat des de la part activa que ho demana —si són dos Grups, una cinquena part o el mateix President—, i, quant al contingut, repeteixo, no pot entrar a valorar si s'ha admès o no a tràmit. Una altra cosa seria entrar en contradicció amb la sobirania d'aquest Parlament, seria entrar en contradicció amb l'article 49 del mateix Reglament on s'assenyala que el Ple d'aquest Parlament és l'òrgan suprem de la Cambra i, per tant, serà l'òrgan suprem de la Cambra a través de la seva votació si assoleix o no la majoria

absoluta i dirà sí o no a l'entrada en consideració del nou punt en l'ordre del dia.

Aquesta és la interpretació que crec que cal, perquè on la Llei no distingeix —principi general del dret— no és vàlid interpretar o distingir. I, en aquest cas, el Reglament no distingeix, directament i automàticament, amb l'única —ho repeteixo— valoració, i si els tràmits reglamentaris estan complerts o no, als efectes d'assenyalar majoria simple o absoluta, només en aquest aspecte pot entrar la Mesa del Parlament; en cap més aspecte, és ja competència del Ple. Que es diu que es reformava el Reglament d'aquesta manera? No, no, d'aquesta manera es compleix absolutament el Reglament.

I anem al fons del tema, que és ja el que s'ha produït en la votació, i vaig a fer l'explicació del vot corresponent. Jo invitaria els senyors Diputats a col·laborar a fer una petita anàlisi, molt poca, de la discussió interpretativa de l'Estatut i del Reglament. Som en presència d'un intent d'una Proposició de modificació, de reforma, d'ampliació de l'Estatut. Aleshores, l'Estatut estableix, en l'article 56, en assenyalar qui està legitimat o qui té la iniciativa per a la reforma, tres sectors: el Consell Executiu o Govern de la Generalitat, el Parlament de Catalunya —a proposta d'una cinquena part dels seus Diputats—, o les Corts Generals. L'article 113 del Reglament, quan ve a desenvolupar el que estableix en aquest article de l'Estatut, no fa menció, lògicament, de les Corts Generals, és al Reglament intern d'aquesta Cambra. Sí que diu, això no obstant, que serà el Govern qui pot tenir la iniciativa, i repeteixo, una vegada més, una cinquena part dels Diputats. Però diu quelcom d'important. Diu que la reforma a què es refereixen els articles 56 i 57 de l'Estatut de Catalunya s'ha de tramitar d'acord amb les normes establertes en els articles 108 i 109 d'aquest Reglament. Faig observar als senyors Diputats que parla imperativament: «s'han de tramitar», i aleshores anem a l'article 108; l'article 108, en el seu punt primer, diu que la iniciativa legislativa regulada en l'article 91 d'aquest Reglament es pot exercir, així mateix, en relació amb el desenvolupament bàsic del que preveu tota una tirallonga d'articles de l'Estatut, que són aquelles matèries que, quan es va redactar el Reglament, es va entendre que eren matèries que desenvolupaven bàsicament l'Estatut. I, aleshores, ja en funció d'aquest mateix article, hem procedit a aprovar la Llei del President, del Parlament i del Consell Executiu, la Llei creadora del Consell Consultiu de la Generalitat, està en tràmit la del Síndic de Greuges, està en tràmit la d'elaboració territorial, etcètera.

Aleshores, hi ha una excepció a aquest punt primer, el mateix article 108 estableix una excepció al punt primer. Diu: «... la iniciativa legislativa del 91», perquè el 91 del Reglament diu que «correspon la iniciativa legislativa primer als Diputats —d'acord amb el que estableix el Reglament; dos, al Consell Executiu o Govern; tres, als òrgans polítics representatius de les demarcacions supramunicipals, etcètera, i, quatre, als ciutadans, d'acord també amb la Llei que estableixi el Parlament de Catalunya. Aleshores, si l'article 113 del Reglament diu que la reforma o modificació de l'Estatut es farà d'acord amb el que estableixen els articles 108 i 109, ja estem veient que a l'article 108, punt primer, no li és d'aplicació, perquè només té iniciativa parlamentària o el Consell Executiu o una cinquena part dels Diputats. Per tant, no poden tenir-la ni els òrgans representatius de les demarcacions supramunicipals, ni els ciuta-

dans, en la forma o el nombre que estableixi posteriorment aquesta Cambra.

Per tant, la referència que fa l'article 113 del Reglament al 108 no li és d'aplicació quant al punt primer, per tal com —ho repeteixo— trenca per la base la capacitat d'iniciativa legislativa de dos sectors, que no poden tenir-la quant a la modificació de l'Estatut. I, aleshores, el punt segon de l'article 108 diu que «no obstant això —aquesta iniciativa—, la Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus i prèvia iniciativa de dos Grups parlamentaris o d'una cinquena part, pot decidir la Ponència conjunta». Aleshores, quan hi ha aquesta referència, l'única interpretació, per a mi, vàlida de l'article 113 del nostre Reglament, és: primera, utilitza, com deia abans, termes absolutament imperatius, diu que «s'han de tramitar d'acord amb les normes establertes». Aleshores, la segona part de l'article 108, quan ho deixa facultatiu a la Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, es converteix, perquè inexorablement i jurídicament no hi ha altra solució, en preceptiu, i, aleshores, els legisladors, aquest Parlament, quan ho va aprovar, va voler dir que, quan es modifiqui l'Estatut, s'ha d'anar, necessàriament, per Ponència conjunta.

Però hi ha un altre cas en què també ho diu, i també utilitza termes imperatius. Aleshores, si fos d'aplicació amb la interpretació que s'intenta donar de l'article 108, potestatiu, no tindria sentit, tampoc, que la Disposició Final Segona del mateix Reglament diu que «les reformes d'aquest Reglament es tramitaran pel procediment establert als articles 108 i 109». Es tramitaran, o sigui que està fet i posant en termes imperatius el que una lectura ràpida de l'article 108 pot interpretar-se que és una potestat discrecional o facultativa de la Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus.

És a dir que l'aplicació de l'article 108, que és nomenar una Ponència conjunta, entenc que és potestatiu en uns casos. En quins casos? En els que es relacionen amb el punt primer, però per impossibilitat jurídica de la seva aplicació es converteix d'aplicació preceptiva i obligatòria quan es tracta necessàriament de la reforma de l'Estatut.

I, a l'últim, un argument: és tradició d'aquest Parlament —ha estat llarga tradició d'aquest Parlament —fer-ho així en totes aquestes Lleis a què he fet esment, i només cal que vostès llegeixin aquests articles a què fa referència aquest punt primer de l'article 8, per a veure quines són les matèries a què jo ja he fet referència. Però hi ha més, hi ha una mateixa resolució d'aquest Parlament, l'acordada amb motiu del debat sobre política general, de l'octubre de l'any 80, resolució número 25, que diu que tots aquests articles no hi ha deix a interpretació facultativa de la Mesa i de la Junta de Portaveus, sinó que aquest cor, aquest Ple, òrgan suprem —ho repeteixo— d'aquesta Cambra, acorda que tot això es faci per ponència conjunta. Aleshores, si això és així, si els fills de l'Estatut, les normes que desenvolupen bàsicament aquest Estatut es fan per ponència conjunta, entenc que no és ni jurídicament ni parlamentàriament ni políticament presentable que la reforma de la mateixa mare, de l'Estatut, no es vagi per ponència conjunta.

Crec que aquestes raons —les jurídiques, la de la tradició parlamentària d'aquesta Cambra i els mateixos acords d'aquesta Cambra— demanen —i en aquest sentit ho hem votat— que tot intent de modificació o d'iniciativa que es prengui, en aquest sentit, de l'Estatut, vagi per ponència conjunta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Armet té la paraula per a l'explicació de vot.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista ha mantingut, en la Junta de Portaveus i en els contactes amb la resta dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, la voluntat de reforçar el sentit institucional en tot allò que fa referència a un dels actes més importants que pot fer aquest Parlament, és a dir, obrir tot un procés estatuent, de reforma i millorament de l'Estatut.

El Grup Socialista voldria fer les consideracions següents davant la votació —de què es felicita— que avui ha fet el Ple del Parlament. Una valoració prèvia: crec que hem d'estar contents de la responsabilitat col·lectiva que la majoria d'aquesta Cambra ha fet en l'acte de la votació. Hem recuperat el sentit institucional, i és bo per al prestigi del Parlament, i és bo per al prestigi de la Generalitat. Nosaltres creiem que per a una reforma i millorament de l'Estatut convé un profund sentit institucional, convé aquest sentit institucional, si volem que aquesta reforma pugui triomfar. Nosaltres volem expressar avui aquí la necessitat de l'acord més ampli possible de tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra que, avui, representem el poble de Catalunya, tal com ha estat la tradició del catalanisme autonomista, i tal com ha estat aquella tradició recent que ens ha permès triomfar, que ens ha permès recuperar el prestigi i els nostres drets, i que ens ha permès ser uns interlocutors vàlids per tal d'aprofundir la nostra autonomia.

El Grup Socialista vol remarcar que el tema de la reforma de l'Estatut, que el tema del millorament de l'Estatut requereix el plantejament temporal adient que permeti l'estudi aprofundit de l'estratègia més convenient, que permeti el treball de col·laboració dels màxims experts del país, i que permeti, per tant, de cercar aquella via única i més convenient a plantejar en el seu moment.

El Grup Socialista, com a quart punt, vol remarcar que, per a reformar i millorar l'Estatut, és del tot necessària l'obertura d'un clima de diàleg, l'obertura i la creació d'un clima d'estímul en l'interior de Catalunya que permeti confluïr esforços humans diversos, canalitzats a través dels Grups polítics parlamentaris, per a cercar aquella fórmula que avui ens permeti aquesta reforma i millorament de l'Estatut. Aquest diàleg polític, aquest estudi aprofundit, aquesta valoració del tot necessària a fer avui, de quines competències hem tingut, de quines ens manquen, de si hem millorat o no hem millorat el servei públic, de quins serveis públics es podrien millorar en el cas d'un traspàs de serveis que són de titularitat estatal, de quins aspectes hauria de contemplar la reforma de l'Estatut —que no es tracta simplement i exclusivament de fer plantejaments mimètics d'allò que han pogut assolir altres Comunitats Autònomes que venien presidides per unes necessitats específiques—, crec que és des d'aquesta perspectiva que podem fer, evidentment, que la reforma i millorament de l'Estatut pugui triomfar finalment.

I quan ens referim al diàleg a l'interior de Catalunya també volem remarcar que aquest diàleg a l'interior de Catalunya no n'hi ha prou que sigui de Catalunya endins, sinó que convé projectar aquest prestigi institucional de Catalunya a l'exterior, aquest prestigi institucional de Catalunya en el conjunt de Comunitats Autònomes i amb incidència en la política de l'Estat,

la qual cosa requereix unes fórmules de negociació, unes fórmules d'entesa, uns plantejaments polítics que siguin unitaris a l'interior, i que puguin, des del bon inici, connectar ja amb el que seran també parts transcendents del procés de reforma i de millora, com és el Congrés de Diputats. Sense aquest ritme temporal i sense la creació d'aquest diàleg a l'interior i a l'exterior de Catalunya, difícilment la reforma i millorament de l'Estatut podria triomfar.

Nosaltres també volem lamentar que en tot aquest procés es produeix i s'ha produït en el si del Parlament una devaluació del sentit institucional, una devaluació del sentit institucional que ha vingut remarcada, encara més, per una voluntat de no cercar acords conjunts, una responsabilitat que nosaltres volem atribuir molt directament al Govern de la Generalitat, perquè amb la seva debilitat i inhibició davant d'aquest tema, ha col·locat la Cambra i el prestigi de la Cambra en dificultat, sense cap mena de dubte. I, sobretot, quan el mateix President de la Generalitat assenyala la voluntat política d'acords quant als aspectes fonamentals, i, evidentment, estem davant d'un tema d'una transcendència històrica que a cap dels senyors i senyores Diputades no li pot escapar. No pot ser que per debilitats governamentals es caigui en el greu error de no defensar els principis fonamentals polítics que permeten, indubtablement, el reforçament de la nostra autonomia.

També volem dir que un plantejament plantejat per dues vies alternatives —i no vull entrar aquí en els criteris de solvència tècnica, de precipitació o de plantejament incorrecte en què en molts casos podria estendre'm—, no és res més que introduir un tipus de lògica confosa, que no permet avançar de forma continuada, decidida i amb èxit al final del procés, amb el que hauria de ser aquesta voluntat de la Cambra.

El Grup Socialista voldria dir per acabar que aquest és un tema de sentit comú elemental, refermat pel que han estat les posicions tradicionals dels Grups parlamentaris en aquesta Cambra en relació amb tots aquells desplegaments legislatius que han tingut una mínima incidència o importància. No podíem caure en el gravíssim error de plantejar dues vies alternatives de reforma i de millora de l'Estatut i plantejar aquestes dues vies alternatives com si fossin lleis ordinàries amb quinze dies d'esmenes. No podíem entrar en aquest tipus de criteris. Jo no vull aquí apellar a aspectes reglamentaris que han fet altres parlamentaris. Jo no voldria entrar aquí a fer tot un conjunt de consideracions, però crec sincerament que el més elemental sentit comú polític avala aquestes posicions.

Volem dir que és del tot necessari recuperar per a Catalunya aquest sentit institucional, aquest sentit que permet acords amb el bàsic, aquest sentit que permet anar avançant de forma decidida, i vostès han de tenir molt present que aquest diàleg que s'ha de produir per a fer triomfar en el seu moment la reforma i la millora requereix uns plantejaments no basats en la precipitació i no basats, per tant, en la possible frustració del que seria la reforma de l'Estatut, que això seria, en última instància, jugar amb la reforma de l'Estatut des d'una perspectiva electoral, i no des de la voluntat política perquè la reforma i la millora de l'Estatut puguin triomfar. Em sembla que aquesta consideració és per a nosaltres molt important.

I, per últim, per un aspecte bàsic de sentit polític. Sentit polític que ha de presidir les nostres decisions; sentit polític que passa pel coneixement exacte de quines són les correlacions de

forces polítiques en aquests moments a Catalunya, en el conjunt d'Espanya; sentit polític que passa per reconèixer, d'una forma clara, que en el moment de la transformació d'un Estat central en un Estat autonòmic es produeixen les lògiques friccions i necessàries friccions en tot aquest procés. I que des d'una forma o d'una altra aquest element ha de ser un element fonamental de reflexió per al plantejament, al seu moment i amb la màxima força possible, de la reforma i la millora de l'Estatut.

I vull sortir al pas del que són plantejaments interessats, d'identificació de les voluntats polítiques expressades pel Govern de l'Estat en determinades lleis que els Socialistes de Catalunya hem aprovat aquí, alguns apartats de les quals nosaltres defensarem, perquè aquestes friccions es produiran hi hagi qui hi hagi en el Govern de Catalunya perquè, òbviament, la funció dels diferents poders és, bàsicament i fonamentalment, defensar els seus o el que consideren els seus legítims interessos. I vull dir-ho en aquest Ple del Parlament perquè quan estic defensant el sentit polític vull dir que, perquè triomfi una reforma i millora de l'Estatut, el que convé és: unitat en el procediment, consens interior al màxim possible, col·laboració d'experts, carregar-se de raó en tot un conjunt de dictàmens i de treballs que demostrin clarament que hem exhaurit l'autonomia, que estem en un punt en el qual és necessari complementar aquests esforços i que es demostrï, inequívocament, que el servei públic l'hem millorat. Amb aquest carregar-se de raó i amb aquest carregar-se de raó iniciant un diàleg amb el que ha de ser el centre de decisió polític, que és el Congrés dels Diputats, creiem que aquesta és la forma correcta i política d'enfocar una reforma i millora de l'Estatut.

I, això, nosaltres ho diem perquè, d'una forma o d'una altra, les actituds d'impotència política creiem que no són bones. Quan hem plantejat elements que puguin conduir a una frustració, creiem que no són bons per a Catalunya, i creiem, sincerament, que l'actitud catalanista autonomista correcta és que quan es faci un plantejament aprofundit pugui tenir èxit, i vol dir esgotar tots els mecanismes procedimentals, esgotar tots els mecanismes de diàleg a l'interior de Catalunya i esgotar tots els mecanismes d'obertura de diàleg amb l'exterior per a fer que aquest objectiu triomfi. Creiem sincerament que aquesta no és una actitud de responsabilitat, sinó que aquesta és l'actitud d'aquells que creiem sincerament que és necessari guanyar un tema tan important com és la reforma i la millora de l'Estatut.

Gràcies, senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? El senyor Subirà, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, surto avui en aquesta tribuna realment aclaparat per l'abundància d'arguments a favor de la meua posició. I, a més a més, sorprès perquè tinc la impressió, he tingut la impressió assegut aquí, ara fa uns minuts, d'assistir a la més impressionant cerimònia de la confusió que recordo, amb tota sinceritat. I els ho explicaré, intentaré explicar-los-ho, no sé si seré capaç d'estructurar bé tots aquests arguments que m'he anat apuntant.

En primer lloc, afirmar rotundament que no ens hem inhibit, hem mantingut de manera clara, precisa i pública la mateixa posició des del primer moment de tot aquest procés. I és una posició que ha estat fonamentada políticament i ha estat fo-

namentada jurídicament, i em remeto per a això als arguments que van ser utilitzats per part nostra, per part del nostre Grup, amb tota claredat i precisió a les diverses Juntes de Portaveus que han estudiat aquest tema.

Per tant, res d'inhibició, manteniment d'una posició clara i inequívoca des del primer moment.

Segon punt. Sentit institucional, voluntat política de millorar l'Estatut.

Qui va ser qui va firmar la proposta de reforma de l'Estatut? Vaja, jo no recordo que hi hagués en la proposta de reforma de l'Estatut cap firma del Grup parlamentari el portaveu del qual ens ha parlat d'aquesta intensa voluntat política que senten per millorar l'Estatut; no en vaig veure cap, em sembla.

Sentit institucional. A veure, com reforcem la institució, com la reforcem? La reforcem a base d'allò que ja ens ha explicat —i molt bé, i amb molta claredat— el portaveu del Grup d'Esquerra Republicana, en referir-se a les impugnacions a la Llei de Normalització Lingüística..., que era una Llei institucional importantíssima, i que es va aprovar en aquesta Cambra per unanimitat i que la ponent senyora Marta Mata ens deia —i ara sento no disposar en aquest moment del *Diari de Sessions*, el tenia l'altre dia—, ens deia i agràia públicament a uns experts, uns experts que havien assessorat el Grup Socialista sobre la legalitat del que s'estava fent... Miri'n, escolti'n, potser hauran de canviar d'experts, perquè després resulta que el seu mateix Govern a Madrid —i escolti, senyor Armet, no dissimulin, perquè els Diputats del Partit dels Socialistes de Catalunya PSC-PSOE, no tenen Grup parlamentari propi...

Llavors, aquests experts no deuen de ser prou bons, perquè el Govern els desautoritza constantment.

Però, és clar, no és només això, no és només això.

Sentit institucional, voluntat política de millora.

El senyor Guerra, el senyor Guerra va dir: «La reforma del Estatuto es una locura». Però això no és una frase aïllada. Això és tota una trajectòria que arrenca d'una frase del senyor Felipe González, fa bastant més temps, que va dir: «La autonomía hasta el año 2000».

És tota una línia, és tota una trajectòria. I l'emudiment, i l'emudiment —perquè no se'ls ha sentit— dels Diputats del Partit dels Socialistes de Catalunya PSC-PSOE a Madrid davant de coses com les que hem esmentat abans, però ahir mateix —ahir mateix— davant d'una retallada, d'una supressió d'una subvenció de 25 milions de pessetes a la cultura d'aquest país, a l'Orfeó Català, i d'una subvenció a l'Institut d'Estudis Catalans, demostra fins a quin punt, demostren, senyors Diputats, fins a quin punt es pot comptar —tal com es deia abans— amb els compromisos que s'agafen aquí.

Per tant, senyores i senyors Diputats, el senyor portaveu que m'ha precedit en l'ús de la paraula feia una apellació al sentit comú; el sentit comú més elemental ens aconsella interrogar-nos sobre quina és la causa d'aquestes paradoxes a les qual he alludit i que m'han deixat sorpresos.

Quina és la causa? Doble llenguatge, o que no els fan cas? Triïn.

(Pausa. Remor de veus.)

I per acabar, senyor Ribó, si vostè qualifica de fer de convidat de pedra el fet de mantenir des del primer dia una opinió no coincident amb la seva, ho lamento.

I si no tenir una actitud crispada ho interpreta com a fer de

convidat de pedra, també ho lamento. Però amb aquestes afirmacions no aconseguirà que aquest portaveu canviï el seu tarannà.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Altres explicacions de vot? (Pausa.)

No hi ha cap més explicació de vot, per tant? (Pausa.)

Presena en consideració de la Proposta de proposició de llei orgànica de transferència de competències a la Generalitat de Catalunya

Bé, doncs, aleshores passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el que abans era punt segon, presa en consideració de la Proposta de proposició de llei orgànica de transferència de competències a la Generalitat de Catalunya a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. (El senyor Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ (de l'escó estant): Senyor President, voldriem saber si la Mesa entén que la votació que s'acaba d'acordar només afecta l'anterior número 3, que el 2 queda decaigut, exclusivament aquest punt.

El Sr. PRESIDENT: En efecte, perquè la Mesa —i la resolució llegida i distribuïda ja ho indica— entén que desenvolupament de l'Estatut són les lleis bàsiques, és a dir, cal interpretar-ho exactament en els termes de l'article 108.1, quan diu: «La iniciativa..., etcètera, en relació amb el desenvolupament bàsic del que preveuen els articles.»

I el desenvolupament són les lleis bàsiques previstes a l'Estatut. I quant a millora i reforma, evidentment millora implica un canvi, un canvi en un sentit positiu, i, per tant, aquesta Proposta de proposició de llei a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats a Madrid no és pròpiament una modificació de l'Estatut, és una modificació de l'autonomia, però no de l'Estatut. En aquest sentit, doncs, el text aprovat no la inclou.

El Sr. RIBÓ: Per tant sols s'hi inclou l'anterior punt 3.

El Sr. PRESIDENT: Exactament.

El Sr. RIBÓ: Aleshores farem un torn a favor de la nostra proposició de llei.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, aleshores el senyor Ribó té la paraula per a la defensa de la presa en consideració de la Proposta de proposició de llei orgànica de transferència de competències a la Generalitat de Catalunya.

(Pausa. Remor de veus.)

Silenci!

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, nosaltres insistim en la voluntat d'anar a eixamplar el marc de l'autogovern i per això hem presentat una proposició de llei de millora de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Nosaltres, com hem dit ja en l'anterior intervenció, des del mes de juny de l'any 82 —fa més d'un any, senyor Alay— anem parlant de la necessitat de la millora, i en debat de política general del setembre del 82 el nostre portaveu, el senyor Gutiérrez Díaz, va fer una proposta explícita d'aquesta millora, i en el debat que hi va haver sobre la moció de censura el candidat senyor Josep Benet va tornar a insistir sobre la necessitat de millorar el text de l'Estatut via 150 de la Constitució.

Nosaltres creiem que parlar d'una iniciativa unitària significa que tots els Grups elaborin la iniciativa, no que els Grups estiguin informats d'una iniciativa. Estalvio als senyors Diputats i les senyores Diputats parlar-los de quins són els mecanismes d'eixamplar l'autogovern, n'he parlat abans. Els traspessos —senyor Alay, nosaltres vam ser els qui vam proposar una Moció el mes de febrer del 83, reconeixent el nostre error de l'any 80, per a entrar a la Comissió de Traspessos i no va ser fins al setembre del 83, no per voluntat nostra, sinó per voluntat, sobretot, de l'actual Consell Executiu, que hem trigat a arribar a la Comissió de Traspessos... Hem parlat de les lleis de bases i hem parlat dels camins de millora o de reforma. Nosaltres proposem un text de millora de l'Estatut. El *Diccionari de Pompeu Fabra*, senyor Alay, diu que «millorar» és «fer ser millor. Passar una cosa d'un estat a un altre de millor». Si nosaltres, en la nostra proposició, incorporem conceptes, els mateixos que són a la Proposició de Llei d'Esquerra Republicana de reforma, que ara serà considerat document de treball per la Ponència unitària, si són els mateixos, més uns altres de nous, és clar que és una millora; si no, s'està contradient vostè en allò que vol aportar, senyor Alay, si no, caldria desqualificar els altres conceptes amb els mateixos arguments.

És més, vostès, els Diputats d'Esquerra Republicana, per boca del seu portaveu, en el debat d'investidura del 22 d'abril del 80, quan posaven el compromís de l'Estatut, de la reforma de l'Estatut, deien, en boca del senyor Víctor Torres: «En fi, gairebé diria, sobretot, que quedi ben entès que no ens resignarem a acceptar, com a definitiu, un text estatutari que se situa molt per sota de les nostres aspiracions i que reclamarem amb insistència com a objectiu de primera importància —i escolti-ho bé— la posada en marxa dels mecanismes de reforma, utilitzant les possibilitats que ofereixen l'article 150 de la Constitució i els articles 56 i 57 de l'Estatut.» Eren vostès mateixos que esmentaven mecanismes per a eixamplar el marc d'autogovern; el 56 i el 57, reforma, i el 150, millora. No fem ara un joc de paraules del que abans consideraven que sí que era aixecar el sostre i que ara no ho és, quan —hi insisteixo— en la proposició van els seus conceptes més bastants més si ha tingut l'atenció de llegir-se amb detall la Proposició de Llei que nosaltres hem presentat.

El mètode de millora és un mètode d'addició a l'Estatut, és un mètode molt més simple, és un mètode que només demana una majoria absoluta, que és la del Congrés de Diputats perquè sigui llei orgànica, és un mètode molt més ràpid, és un mètode que no tanca cap porta a posteriors eixamplaments d'autogovern, que no exclou cap altra iniciativa, que pot anar en successió, que no crea falses expectatives en el poble de Catalunya quan s'utilitza el concepte de reforma, que té uns continguts molt més importants pel que són les competències que es poden adquirir de titularitat estatal. Però, senyores i senyors Diputats, nosaltres no els volem cansar amb la defensa d'aquesta Proposició, que podríem comparar amb el que per a nosaltres és una pura i simple reforma literària —el que estava proposant Esquerra Republicana, amb l'excepció dels concerts econòmics—, purament i simplement canviar la formulació d'alguns articles, una proposta de reforma que, en boca del mateix President del Parlament, actuant com a Secretari general d'Esquerra Republicana, deia: «no es pot parlar pròpiament d'una reforma; hauríem de parlar d'una modificació», qualifi-

cant la seva pròpia iniciativa. Nosaltres, considerem que el text de millora és molt més extens i invoquem una altra vegada la voluntat de tots per anar a eixamplar l'autogovern. Tots, senyor Subirà, sense inhibicions, amb tots els tarannàs de tranquil·litat que vulgui, però el convidat de pedra és aquell qui veu com s'està desenvolupant tot un procés —el que ha passat en aquesta casa, que hem vist totes les Diputades i Diputats, tots els mitjans de comunicació i altres assistents en aquesta casa— i no hi intervén, i no hi intervén malgrat que té aquí els seus màxims dirigents, i no hi intervén ni hi participa ni en un sentit ni en un altre, perquè, diu vostè, tenim un compromís molt ferm per la reforma de l'Estatut. El compromís que vostès van agafar en aquesta tribuna, senyor Subirà, per boca d'un Diputat que també feia aquest gest i que em precedia en l'ús de la paraula en el debat d'investidura, era presentar vostès el projecte de reforma de l'Estatut, senyor Subirà. Vostès van adquirir el compromís davant d'Esquerra Republicana de presentar el text de reforma de l'Estatut, compromís, que jo sàpiga, de moment, incomplet. Per tant, continua essent, també en aquest cas, senyor Subirà, inhibició. Convergència —ja sé que no el convenceré, perquè per això som en Grups parlamentaris diferents— fuig d'estudi, senyor Subirà, i només per una raó molt senzilla: li fa por —i ho reconeixem quan sortirem d'aquesta porta— que, d'aquí al març, el 20 de març del 84, que és quan s'acaba aquesta legislatura, pugui perdre una estabilitat del seu suport, i li fa por en un tema que és per damunt d'aquestes qüestions partidistes, com és anar a una via serena i responsable de millora de l'Estatut.

Jo acabaria dient, senyores Diputades i senyors Diputats, que aquests temes no afecten, com deia el senyor Alay, la Proposició del PSUC o la Proposició d'Esquerra Republicana, aquests temes afecten l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, independentment de quin Grup o de quin partit els proposi, i, per això, nosaltres tornem a reivindicar la via unitària, i la reivindicuem tant, senyores Diputades i senyors Diputats, que nosaltres retirem la nostra Proposició de Llei, que portarem a la ponència unitària com a document de treball.

Moltes gràcies, senyor President.

Presa en consideració de la Proposició de Llei d'Assistència Social als drogadictes

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent estat retirada la Proposició de Llei, queda clos el debat de presa en consideració i podem passar, doncs, al que era el quart punt de l'ordre del dia —i continua essent el quart punt de l'ordre del dia—, presa en consideració de la Proposició de Llei d'assistència social als drogadictes, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per a la defensa de la Proposició de Llei, té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el ritme de la vida moderna ha donat a les últimes dècades un increment del consum de les anomenades drogues, legalitzades o no, i també a casa nostra aquest consum ha experimentat un brutal creixement, com ho demostra, per exemple, la xifra de més de 10.000 consumidors tan sols d'heroïna, segons dades d'un estudi recent de la Generalitat.

Tenim un fet que incideix des del 1983, i és la despenalització de la tinença o consum de drogues dictada pel Govern de Madrid, sense que s'hagin pres mesures correctores del greu problema dels afectats, problema amb vessants sanitàries, socials, laborals i econòmiques, a més a més de les d'ordre públic subsegüents a la delinqüència específica que se'n deriva.

Això fa que, al nostre entendre, les decisions preses pel Govern central són molt perilloses perquè no resolen cap dels problemes dels actuals consumidors de drogues, ni a nivell personal ni col·lectiu, i els aboca, és evident, a un carreró sense sortida, amb previsible augment de la massa de consumidors en un termini molt breu.

Tan sols ha fet que desaparegués el fre que la por per les coses prohibides i el seu càstig comportaven, quedessin abandonats a la seva sort, sense controls de salut ni pautes de guariment i amb una marginació social sense solució.

No podem oblidar, doncs, aquesta realitat social i la possibilitat, segons les competències estatutàries que tenim en matèria de sanitat, d'assistència social, d'higiene i de salut pública, de poder legislar i actuar en els aspectes que abans he esmentat, el desenvolupament de les quals escau a la Conselleria de Sanitat del nostre Executiu.

Pensem que hi ha un problema que és a la vegada tan concret i també tan difós a quasi la totalitat de la nostra població activa, que no pot deixar d'interessar els Diputats d'aquest Parlament, i demanem el seu vot afirmatiu a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei d'assistència social a drogaddictes, que serà, és evident, després del treball en Comissió dels diferents Grups de la Cambra, millorant, si s'escau, l'articulat que aquí es presenta —dic—, un instrument modern, pràctic i eficient per a instrumentar tots els elements possibles dins del marc estatutari de competències perquè a Catalunya iniciem d'una forma clara i contundent una acció sostinguda contra aquest flagell que colpeja la nostra societat: el de l'anul·lació personal de tants i tants individus a causa dels efectes destructors de les diferents drogues. Unes drogues que poden portar a una dependència que, en si mateixa, ja és matèria de tractament en aquesta llei, així com els aspectes de la prevenció del seu consum i dels determinants de la pèrdua de relació social dels afectats, amb greus mancances a la nostra societat per a la seva recuperació futura, ja que crea una doble marginació, la de la malaltia sense solucions i també la de la impossibilitat de reinserció social.

Al nostre entendre, per drogodependències i toxicomanies considerem totes les alteracions que es poden donar en les funcions d'un ésser viu, provocades per l'entrada de medicament o altres substàncies farmacològicament actives, conegudes usualment per drogues.

A l'ésser humà, tant si s'introdueixen amb finalitat terapèutica com si no, li provoquen canvis en la seva conducta amb efectes immediats o persistents i amb tendència a la reincidència en l'ús del producte. D'aquesta relació droga/ésser humà, se'n deriva la farmacodependència amb una constant, la de l'impuls irreprimible de tornar a prendre el producte en forma més o menys periòdica.

Aquesta dependència és, ben cert, no sols el resultat d'uns efectes immediats, o aguts del producte, i la conducta que porta a la repetició dels mateixos resultats, sinó que la dependència és una situació complexa, en la qual l'estructura social

on es troba immers el subjecte, com, per exemple, les relacions de grup i els interessos del mercat, són molt importants. Entre altres factors, determina l'exposició del subjecte al producte, que forma una teranyina en la qual es produeixen comportaments del toxicòman, com, per exemple, la delinqüència, la marginació i la malaltia mental.

A la dependència, aquesta supressió provoca una angoixa amb models d'afany de producte característics, variants segons cada cas, i això ens porta a parlar encara, encara que breument —no vull cansar els senyors Diputats amb aspectes més aviat exclusivament mèdics—, del dramàtic tema de la síndrome d'abstinència de diferents característiques segons cada droga, però amb el comú denominador d'una angoixa irrepelible, el desig de reposició de la droga i l'expectativa d'ús cercant reposició del material que s'usa. Amb aquests matisos en què la relació interpersonal condiciona els comportaments dels afectats i dels altres, com, per exemple —aquí s'imbriquen moltes pautes permeses i socialment venerades, com l'ús de l'alcohol i del tabac en el món occidental, i de creixent morbiditat a casa nostra, o els cannabis al món àrab, o el consum de la coca al Perú. Per això, a l'article 4 de la nostra Proposició de Llei, volem donar un tractament diferent als problemes derivats de tabaquisme i alcoholisme per les diferents característiques sociològiques que té entre nosaltres el problema, ja que són tòxics acceptats, tolerats, fins i tot protegits pels poders públics en la seva comercialització i consum, i, en el cas del tabac, amb monopoli a Espanya.

Aquesta llei regula, essencialment: primer, la prevenció del consum de drogues segons la definició establerta internacional i coneguda amb el nom genèric de toxicomanies, preparant les degudes investigacions i fent necessària propaganda preventiva. També la creació dels necessaris serveis d'urgència, tant per a atendre els casos greus com el tractament de les síndromes d'abstinència i la desintoxicació en centres adequats, i també la reinserció del toxicòman ja curat a la societat.

Punts importants serien aquests centres pilot de desintoxicació, la consideració i acceptació de les comunitats terapèutiques, tant les existents com les que pugui crear la Conselleria, les famílies d'acolliment, i també la possibilitat de crear en els centres hospitalaris de ciutats de més de 20.000 habitants uns centres pilot de desintoxicació per al tractament de la síndrome d'abstinència.

És una llei marc per a iniciar reformes assistencials, que creiem urgent i necessària. Pensem que no podem estar més temps a Catalunya d'esquena al greu problema que des de fa deu anys ja està condemnant grans masses ciutadanes, més de mil de les quals cada any queden sanitàriament completament morts en vida.

A més del problema de la marginació social, del de la reducció de la delinqüència, del de la reintegració familiar i social, quasi impossibles ara, aquesta Llei, penso que donarà solucions a un breu termini sobre aquests problemes importants, i és per això que demano novament el vot favorable a aquesta presa en consideració d'una Proposició de Llei d'Assistència Social als Drograaddictes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei? No hi ha torn en contra,

aleshores és que els Grups parlamentaris volen expressar la seva posició? El senyor Colomines, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per manifestar la nostra posició enfront d'aquest Projecte de Llei, i per a donar el nostre punt de vista sobre aquest tema, referir-me a l'atenció preventiva i sanitària i assistencial que la Generalitat duu a terme, i, sobretot, per alguna manifestació que ha fet el ponent en relació amb aquest tema.

És evident que aquest és un tema d'una gran preocupació a tot arreu, i havia de ser preocupació pel Departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya. Ja a l'any 81 —vostès ho saben— en un programa de prevenció i control de drogodependències es va crear un grup de treball sobre aquesta qüestió, seguint les recomanacions de l'OMS per un tema que, en els darrers temps, ha sofert un gran increment entre els adolescents i els joves. Aquest grup de treball no volia estructurar res, no volia crear absolutament cap mena d'estructura si abans no resolvia tota una sèrie de qüestions que feien referència a la incidència i la prevalença, sobretot des d'un punt de vista de l'epidemiologia, i aquest grup de treball va elaborar un planificació assistencial i un programa de prevenció. Jo no els vull amoinar massa amb la lectura de tot el que ha fet el Departament; només els voldria fer entendre l'interès que sobre aquest tema hem tingut.

Aquesta Comissió va elaborar un cens d'institucions d'assistència als drogodependents a Catalunya, va crear un fons de documentació i, l'any 82, va recollir les dades d'una enquesta del consum del tabac, de l'alcohol i de les medicines psicotròpiques i d'altres medicaments especialment de tipus analgèsic, com ha citat molt bé el ponent que ha presentat la Proposició de Llei, de tranquil·litzants i de drogues il·legals.

Resulta que —i fixin-se si això és important perquè tinguem en compte el que pugui representar aquesta Proposició de Llei— el consum de les drogues fa que entre la població de setze a seixanta-cinc anys existeixi un 3,6% de població en risc, i destacar, per exemple —encara que la Proposició de Llei no inclou ni l'alcohol ni el tabac—, però destacar que el consum de l'alcohol, l'alcohol pur, setmanal, a Catalunya té les dades següents: 142 mil·lilitres, o sigui, 142 centímetres cúbics— en el territori de Barcelona, per habitant i per setmana, 142; 144, en el de Girona, 147 en el de Tarragona i 215 en el de Lleida —es veu que els de Lleida beuen una mica més. (Rialles.) I, desglossat aquest consum setmanal en diferents estaments, trobem que en la població general hi ha un consum mitjà de 116.000 litres: en el que l'enquesta en diu «professors», 117 mil·lilitres; els metges, 128 mil·lilitres, però els joves de 16 a 25 anys, 157 mil·lilitres. No cal dir, en relació amb els analgèsics convencionals, que la població normal usa un 20%, que els joves un 22, que el canabis, com ha parlat el Diputat senyor Subirà, s'utilitza el 4% i en els joves el 24, etcètera. Pensem que aquest és un tema de molta importància.

Una Proposició de Llei que parla d'establir una política encaminada a la desintoxicació, a la rehabilitació i a la reinserció dels drogaaddictes, que parla d'ordenar la tasca dels organismes competents de la Generalitat, que parla de la prevenció del consum i de la rehabilitació psicosocial i la reinserció social del drogaaddicte, evidentment, és una Proposició de Llei que haurem de tenir en compte. Pensem que tot aquest treball que

només he anunciat molt breument, que ha estat fet per la Generalitat, a part de l'organització de la xarxa assistencial, que en aquest moment ja hi és, i d'una coordinació i col·laboració entre entitats públiques i privades, pot trobar en aquesta llei el seu marc legal.

Nosaltres hem de manifestar des d'aquí que en el moment de la discussió d'aquesta llei serem molt crítics. Tot el treball que s'ha fet fins a aquest moment ens dóna autoritat per a ser-ho, perquè ja ha estat feta una experiència, i, evidentment, nosaltres, en aquesta Proposició no de Llei, hi introduïrem moltes modificacions, però diem, en aquest moment i en aquesta Cambra, que nosaltres prenem en consideració aquesta proposta que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President s'absenta i la I. Sra. Vice-presidenta Primera el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Algun altre Grup desitja intervenir? La Diputada senyora Rosa Barenys, en nom del Grup del Partit Socialista.

La Sra. BARENYS: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, molt breument per a fixar la nostra posició respecte a la Proposició de Llei d'Esquerra Republicana. En el tema del tractament i assistència i reinserció dels drogaaddictes hi ha hagut, com en altres aspectes socio-sanitaris i com a conseqüència del buit de l'Administració durant tots aquests anys anteriors, una etapa d'actuació voluntarista, on l'esforç de la iniciativa privada, en alguns casos pionera, ha estat molt valuosa. Com a conseqüència, al nostre país s'han iniciat multitud d'experiències d'assistència i tractament de les drogodependències, i creiem precisament que és el moment de canalitzar-les i de coordinar-les, tendint a la unificació d'aquestes. Creiem sincerament que l'etapa de l'esforç voluntarista està superada i s'ha de tendir a un enfocament i plantejament diferents.

L'anàlisi i el tractament de les causes i de les conseqüències de la droga ha d'entrar, creiem, en una fase de normalització i l'única via és la integració dins de la xarxa pública, incorporant els serveis mèdics, el tractament i l'assistència en els centres de salut i els socials per a la possible reinserció a la xarxa de serveis socials. Si partim que tot toxicòman és un malalt que té dret a tractar-se —i cal partir d'aquest dret per a fer qualsevol projecte socio-sanitari—, justifiquem la nostra posició.

Nosaltres creiem que aquesta Proposició és oposada al nostre punt de vista, i creiem també que se'n desprèn una concepció de tractament especial, que dóna a entendre que el malalt per causa de la droga forta és, de per sí, una persona marginada, susceptible com a conseqüència de tractaments assistencials; el mateix títol de la Proposició ens ho ve a demostrar: Proposició de Llei d'Assistència Social als drogaaddictes. Creiem que hem de deixar de donar caràcter excepcional a aquest tipus de malaltia.

Amb aquesta mateixa concepció podríem proposar també lleis per als malalts reumàtics o lleis per al tractament dels malalts que estan subjectes a l'hemodiàlisi. Si la tendència en els països avançats és integrar en una llei de bases tots els tractaments específics, a fi de deixar de donar aquest caràcter excepcional i normalitzar els tractaments, fent que utilitzin els canals normals de tots els ciutadans en els recursos socio-sanitaris, creiem que defensar aquesta actuació és donar aquest caràcter d'especificitat, i, com a conseqüència, aquest fóra un

projecte que s'hauria d'integrar en aquesta xarxa pública. No obstant això, a l'espera que la legislació es produeixi —legislació que ha d'estar inclosa en una futura llei de bases de la salut i en una llei de sanitat a Catalunya—, en aquest moment ens sembla que fóra suficient amb un decret del Govern de la Generalitat que regulés i coordinés el funcionament dels centres existents i que establís les normes adequades per a la concertació dels serveis corresponents.

A part d'aquest posicionament de fons, creiem també que l'estructura que es dona en aquesta Proposició està mancada d'una clarificació i que, pel que fa referència als termes de prevenció i de reinserció, importants, previs i posteriors al tractament dels quals es parla, es planteja jo crec que amb una certa màgia. Són conceptes que no tenen un desenvolupament en el contingut de la Proposició, i com a conseqüència la Llei es referma en tot l'aspecte de tractament, de comunitats terapèutiques, però no ens diu de quina manera farem això de la prevenció i de quina manera portarem a cap aquesta reinserció social, perquè d'alguna manera tampoc no connecta el contingut de l'articulat amb la xarxa de serveis públics socials.

Precisament, doncs, per aquestes raons, nosaltres ens abstindrem en la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, i els voldria, per finalitzar, recomanar, recordar la recomanació que el 1980 feien als governants les Nacions Unides en un llibre blanc sobre la droga, i deien que no creïn institucions, sinó que han de normalitzar els serveis.

Res més, doncs, gràcies, senyora Presidenta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat Honorable senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, molt breument i per tractar dels temes estrictament legislatius i procedimentals d'aquesta Llei, no per convertir —com han fet alguns oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula— en quasi una sessió clínica el que és un debat parlamentari, o el que ha de ser un debat parlamentari.

Miri, nosaltres partim de la posició que la patologia que generen les toxicomanies no és una patologia diferenciable d'altres patologies; sí que ho és el seu entorn, tant en la inducció com en el que produeix durant la malaltia i la dependència, com en les formes en què es pot sortir d'aquesta situació. Però el que és l'aspecte de dependència física i totes les complicacions que porta aparellades, o que pot portar aparellades aquesta dependència física, creiem que és una part específica, però no amb suficient entitat diferenciada del conjunt de la patologia, i això ens porta a no acceptar de cap manera, per aquesta raó i per una raó més general a la qual després faré esment, l'existència de xarxes separades, de xarxes que fragmentin les possibles patologies que pot sofrir una persona.

Però és que —i deixant ja el tema de fons, el tema més doctrinal, tècnico-sanitari, i entrant en els temes estrictament d'ordre legislatiu— aquesta és una llei, senyor Subirà, que per a nosaltres presenta una ordenació —la mateixa llei, la mateixa Proposició de Llei— molt equivocada. Vostès, en una llei de quinze articles, proposen, en tres articles diferents, de crear tres xarxes diferents: en l'article 5, en l'article 7 i en l'article 9 creen tres xarxes diferents. En el 5, ens diuen que això hauria de dependre de la Direcció General de Promoció de la Salut; en el 7, ens diuen que podrien ingressar en els Hospitals Gene-

erals, i en el 9, ens diuen que la Generalitat podria crear centres especials per al tractament de toxicòmans. Home, són moltes xarxes, tres en una sola llei!

D'altra banda, nosaltres estem, com he dit, per la potenciació i la creació —sobretot la potenciació— i l'articulació d'una única xarxa assistencial, polivalent, però una única xarxa assistencial, i, per tant, creiem que el millor lloc per a tractar l'aspecte de dependència física i les complicacions orgàniques que generen les toxicomanies és la Xarxa General de l'Assistència Primària, és a dir, la Xarxa General de l'Institut Nacional de la Salut, l'Institut Català de la Salut. Aquest és el punt essencial que segurament ens diferencia quant al tractament legislatiu d'aquest Projecte de Llei amb el que és la mateixa Proposició de Llei. Nosaltres creiem que el que cal és potenciar i integrar tot aquest tractament en la xarxa d'assistència primària i d'assistència secundària, l'assistència hospitalària, dins d'una única xarxa.

Si els plau, no creem més xarxes de tractament i d'assistència a les toxicomanies. Per si els senyors Diputats i Diputades no ho saben, en aquest moment les toxicomanies es tracten en la xarxa d'assistència primària de l'INSALUD o de l'INSS, en la Direcció General de Promoció de la Salut de la Generalitat de Catalunya, en alguns municipis que tenen centres d'assistència per a drogaaddictes, les Diputacions i la Creu Roja. O sigui, en aquest moment tenim sis xarxes d'atenció, i vostès amb aquesta llei en proposen de crear tres més, només amb la llei; passariem quasi a nou. Aquesta és una de les raons importants que fa que a nosaltres aquest projecte de llei no ens satisfaci.

I el segon, i últim, és tot el que fa referència a la resocialització dels toxicòmans. Nosaltres estem d'acord amb el principi d'utilització de les comunitats terapèutiques, però hi estem d'acord en el sentit que aquest és el punt essencial en què una adequada política de serveis socials personals pot tenir un gran paper a jugar, a través de les comunitats terapèutiques, a través de cooperatives laborals, a través de múltiples i diferenciades iniciatives, i aquest és el terreny estricte dels serveis socials; no que les toxicomanies es tractin en l'àrea dels serveis socials per facultatius sanitaris —no diu això el Projecte de Llei—: alguns centres ho fan així, alguns municipis ho fan així, la Diputació de Barcelona, equivocadament, ho està fent així. Nosaltres no estem per això; estem perquè els serveis socials siguin el camí de la resocialització de les toxicomanies, i també anunciar una diferència, creiem que important: nosaltres no creiem adequada la creació de convenis o la concertació de convenis entre l'Administració pública i les comunitats terapèutiques, sinó a través de la figura del concert per a cada individu tractat, no per concert amb el conjunt de la Comunitat, sinó la subvenció a l'individu que ha de ser tractat —la subvenció a la comunitat, però a través de l'individu tractat—; aquest és un punt de tipus tècnic que, ja, en el moment de discussió en ponència o en comissió, discutirem.

També voldríem aprofitar per fer una altra afirmació que no es conté en el projecte de llei, però que, desgraciadament, és pràctica —no diré habitual, però pràctica— avui, i és que nosaltres creiem que cap toxicòman, sense signes molt clars i evidents de psicopatologia prèvia, no hauria d'estar ingressat en cap institució psiquiàtrica per al seu tractament de desintoxicació, i això, desgraciadament, avui es fa; no dic que, això, ho proposi aquesta llei, però això, avui, encara s'està fent, i això

és una altra de les raons per les quals nosaltres reivindicuem el tractament dels toxicòmans en una única xarxa, la xarxa pública, la xarxa d'assistència primària o secundària de l'Institut Català de la Salut.

Per totes aquestes raons que he expressat, nosaltres no podem donar el vot favorable a la tramitació d'aquest Projecte de Llei, però tampoc no donarem un vot negatiu; nosaltres ens abstindrem, perquè creiem que tota iniciativa legislativa pot ser bona, pot ser susceptible de ser millorada, i, per tant, nosaltres no ens oposarem que es tramiti aquesta llei, però no podem donar-hi el nostre acord en la forma en què actualment està redactada, i anuncio la nostra abstenció.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Algun altre Grup parlamentari desitja fer una presa de posició? *(Pausa.)* Bé, no havent-hi, doncs, cap més intervenció, passem a votació la Presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la presa en consideració, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La presa en consideració ha estat acceptada per 45 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

En aquest punt de l'ordre del dia suspendrem la sessió per a reprendre-la a dos quarts de cinc de la tarda. El que volia, també, comentar és que, donat el gran nombre d'interpel·lacions que hi ha, i no preveient que es puguin, ni tan sols, acabar, tornarà a reprendre dijous a dos quarts de cinc de la tarda.

Al mateix temps, també voldria informar-los que les senyores i els senyors Diputats trobaran en les seves bústies respectives una nova edició del Reglament del Parlament, en la qual estan incorporades totes les interpretacions que la Mesa ha anat fent al llarg de la legislatura, així com el text de la Constitució espanyola.

Se suspèn la sessió fins a aquesta tarda a dos quarts de cinc.

(Se suspèn la sessió a les dues i quatre minuts del migdia i es reprèn quan manca un minut per a tres quarts de cinc de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Senyores i senyors Diputats, d'acord amb l'article 132, que ho estableix per a les proposicions no de llei, i tenint en compte les facultats que dona a la Presidència l'article 66 i, com hem fet ja d'altres vegades, vist que hi ha dues interpel·lacions en aquesta sessió de temes idèntics, que és la que ha de formular la senyora Teresa-Eulàlia Calzada sobre la política educativa en la formació professional i la que ha de formular el Diputat senyor Corral, també sobre formació professional, acumulem, als afectes de la resposta i rèplica del Consell Executiu, les dues interpel·lacions.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa en la formació professional

De manera que començarem, doncs, amb el torn d'exposició per part de la senyora Teresa-Eulàlia Calzada i seguidament parlarà el senyor Corral.

La senyora Calzada té la paraula.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyora Diputada, senyors Diputats, avui presentem —senyores Diputades,

perdó—, aquesta interpel·lació que va entrar a registre al Parlament el dia 21 d'octubre preguntant al Consell Executiu quina és la política educativa en el camp de la formació professional.

En l'última sessió d'aquest plenari vàrem fer una pregunta sobre un tema concret, i era preguntar i tractar amb el senyor Conseller d'Ensenyament quines havien estat les causes d'un conflicte, d'un llarg conflicte, produït en gran nombre de centres de formació professional de Catalunya a l'inici d'aquest curs escolar.

Avui, però, és un altre el tema que nosaltres presentem en aquesta Cambra, i és demanar sobre la política educativa, en aquest sector important, des del punt de vista social, des del punt de vista pedagògic, des del punt de vista educatiu. Nosaltres hem anat seguint, al llarg d'aquests anys, quines han estat les propostes verbals i d'actuació del Consell Executiu sobre aquest tema.

Nosaltres hem detectat tres propostes: una, sobre la política a la formació professional, es tractava d'uns acords, convenis entre el Departament i els gremis. Repassem els discursos que ha fet el President Pujol, repassem les defenses, les propostes que ens ha fet el Conseller d'Ensenyament, repassem els debats generals que s'han fet aquí, repassem, també, les actuacions, els debats que hi ha hagut a la Comissió de Política Cultural. L'abril del 1980 el President Pujol diu —paraules extretes del seu discurs, a la seva presa de possessió—: «I tindrem, en aquest sentit, uns grans camps d'acció en la formació professional.» En la publicació sobre acció de govern, que correspon al juliol-desembre del 81, quan explica quina ha estat l'actuació de la Direcció General d'Ensenyament Secundari, diu: «La realització més important» —ho subratllo— «ha estat l'establiment de convenis amb gremis i associacions professionals per a la realització de pràctiques de l'alumnat de la FP, segon grau. Els aspectes que fan important aquesta actuació són diversos: d'una banda, el fet de relacionar el món docent amb el món del treball ofereix a l'alumne la possibilitat de conèixer les innovacions tecnològiques més recents.» I jo recordaria aquí que els gremis amb els quals hi va haver aquest acord general eren electricitat, lampisteria, gremi de serrallers, reparació d'automòbils..., no sé ben bé si d'això es pot dir conèixer les innovacions tecnològiques més recents.

El senyor Conseller, en la Comissió de Política Cultural, l'octubre del 1980, no ens va parlar d'una proposta de política educativa en formació professional, però sí que ens va dir que una de les actuacions que farien seria avançar en la proposta d'un tronc comú per als alumnes d'edats de catorze a disset anys, és a dir, la unificació del que avui es coneix per ensenyament secundari, tal com estableixen en altres països i tal com dona les orientacions el Consell d'Europa.

El setembre del 81 el President Pujol ens torna a dir que sobre formació professional el que s'ha fet és establir els acords entre gremis i Departament i que això ho incrementarem substancialment. En el debat del setembre del 82, el President Pujol ens torna a dir que, parlant amb un president de gremis, havia dit que estava molt content d'aquesta experiència dels acords i que, a més a més, era una forma de resoldre el problema de l'aprenentatge i la lluita contra l'abandó i la desmoralització dels joves, que això afecta pocs joves, però que, realment, és important.

Per tant, els temes que aquí, al Parlament, ens han explicat i

ens ha explicat el Consell Executiu sobre aquesta qüestió, han estat acord-gremis, han estat plantejaments de tronc unificat i ha estat també l'explicació d'una experiència sobre informàtica, en la qual hi ha hagut uns petits, no contradiccions, però aclariments, dient: «no és informatització, és informàtica». Sabem que és una experiència en informàtica, a la formació professional, ho hem sabut després. I aquesta, per a nosaltres, ha estat la gran actuació que va dir el President Pujol en la seva presa de possessió, quan va dir que realment aquest era un camp d'actuació important per a aquest Govern.

Voldriem fer un petit repàs sobre aquesta gran actuació. Primer, uns comentaris sobre convenis de gremis-Departament: en primer lloc, afecten una petita part dels alumnes de formació professional de segon grau, tan petita que, encara que inicialment es va signar per cinc mil alumnes, em sembla que són uns centenars els que han pogut anar seguint aquest conveni. La signatura es va fer el juliol del 1981, amb tota una sèrie de contradiccions per part del Conseller d'Ensenyament i del Conseller de Treball, que eren els dos que en principi havien signat aquest conveni, l'un dient que estaven molt contents del resultat del conveni, un altre dient que no sabien ben bé encara com havia estat el resultat, perquè no l'havien avaluat —en això, tenim constatació d'unes preguntes que nosaltres vàrem fer, tant al Conseller d'Ensenyament com al Conseller de Treball. Per tant, la contradicció entre aquests dos Consellers sobre què era aquest conveni va quedar clara, en els diferents —vostès ho poden mirar— bulletins oficials del Parlament.

Però bé, després hem estat mirant el *Diari Oficial de la Generalitat*, què deia sobre això, quin control. És cert que es va crear el febrer del 82 una Comissió de control per al seguiment. Que nosaltres tinguem informació aquesta Comissió no s'ha pràcticament reunit, i, a més a més, amb l'extraordinària qüestió que en aquesta Comissió no intervenen els professors que són els encarregats i els responsables directes del control d'aquests acords entre empresa i escola. Hi ha hagut algun treball per part de grups de professors, valorant què significa aquesta experiència, valorant l'aspecte interessant, important d'aquesta experiència, però assenyalar algunes de les seves insuficiències. Treball valoratiu que la Direcció General de Formació Professional no ha tingut en compte, sembla ser perquè el treball estava escrit en castellà, o no sé ben bé per quina altra explicació, en el qual assenyala deficiències importants d'aquesta experiència.

Pel que fa a aquest procés d'unificació, nosaltres no tenim constància ni que hi hagi hagut un pla d'unificació de l'escolarització de les edats de catorze a setze anys, ni tenim, tampoc, constància d'una cosa que ens va dir el President Pujol al setembre del 83, dient que hi havia ja centres mixtos en què s'ajuntaven formació professional i BUP, i dic que no tenim constància que hi hagi hagut aquest Pla i en canvi sí que tenim constància d'un altre fet que ens preocupa, i és que a partir d'una iniciativa del Ministeri d'Educació el Departament no n'ha dit res, a la proposta del Ministeri d'Educació d'unificar aquests sectors educatius, i, en canvi, envia directament o indirectament als centres de batxillerat la proposta que es defineixin sobre la iniciativa del Ministeri. La pregunta és què passa si els claustres de professors es defineixen a favor de la iniciativa del Ministeri. És que el Departament d'Ensenyament, llavors, el

que farà és subordinar la seva proposta, que nosaltres no coneixem?, o bé, suposant que els claustres diguin que no a aquesta proposta del Ministeri, voldrà dir, potser, que des de Catalunya es renunciarà a aquest procés d'unificació? Temes que ens preocupen.

Evidentment, aquestes són les propostes que ens ha fet el Govern, però jo he pensat que potser no es tractava de mirar el que ens han explicat verbalment, sinó el que han fet en la seva actuació administrativa. De tota l'actuació de la Direcció General d'Ensenyaments Professionals, de fet, hi ha hagut simplement una actuació administrativista, en el més estricte sentit de la paraula. Fins i tot una iniciativa que podia ser interessant, de fer una Direcció General d'Ensenyament Mitjà, com estava previst al primer Decret d'organització del Departament, resulta que el gener del 1982 separen aquesta Direcció General en una Direcció General de Formació Professional i en una de Batxillerat. I en una pregunta nostra al Parlament ens diuen que això és perquè volen anar ajuntant-ho més acceleradament. Senyor Conseller, més serietat en les respostes que dona en aquest Parlament.

Però, a més a més, resulta que el mes de gener del 82, s'anomena un director general; el mes de gener del 83 s'anomena un altre director general, i el mes de juny de 1983 s'anomena una altra Direcció General. Si el tema, el sector de la formació professional és un sector difícil, és un sector que necessita una atenció, senyor Conseller, Consell Executiu, com poden, en sis mesos, tenir tres directors generals per a fer una única funció? Evidentment, això vol dir descoordinació. Havien fet una mala política els anteriors directors generals, o és que realment encara no tenen estructurat el seu Govern?

Bé, podríem parlar encara de moltes més coses sobre aquestes insuficients i deficientes actuacions, però és evident que aquestes actuacions s'han de comparar amb quina és la realitat exacta d'aquest sector. I jo aquí els citaria algunes situacions que em sembla que poden ser rellevants, del moment d'aquest sector. Primer, recordar la gran heterogeneïtat que hi ha en el sector de formació professional, quan els nens entren en aquest ensenyament. Sembla ser que un estudi que s'ha fet diu que el nivell acadèmic és baixíssim, que al voltant d'un 20% de nois no tenen adquirits els aprenentatges bàsics, que més del 60% necessiten correccions de les seves deficiències i que la resta, pràcticament, ja no té ni els mínims bàsics per a fer aquest ensenyament, i que, a més a més, el 60% dels nens matriculats en aquest primer de FP abandonen el curs sense acabar. Les dades són importants, però, a més a més, jo també voldria assenyalar aquí que encara no sabem oficialment quin és el nombre de centres que hi ha, en aquests moments, de formació professional. Jo he recollit, de les publicacions fetes pel Consell Executiu, en què el gener de 1981 hi havia 95 centres públics i, en canvi, ens diuen que el curs 81-82 n'hi havia 144. Miracle, que en sis mesos s'hagin aconseguit 45 o 50 centres nous, i em sembla que, fins i tot, aquesta informació mínima bàsica que es necessita per part d'un Govern, això no ens ho donen.

Podríem també assenyalar l'enorme desorganització que significa quant a l'estructura de les branques professionals, quatre branques professionals, administratiu, electricitat, delinqüent i metall, resulta que hi ha matriculats el 85% dels alumnes. Vol dir que, per tant, a les disset branques restants hi ha una mino-

ria. Podríem també repetir les condicions deficitàries dels centres, quant a recursos i personal —ho vam treure ja l'altre dia, en la pregunta que vaig presentar al senyor Conseller—, podríem parlar que avui, encara, hi ha uns centres que no funcionen al complet, com són Badalona-1, Santa Coloma-2, Molins de Rei, etcètera. De qui és responsabilitat, dels professors, del Departament, del senyor Conseller, del Director General de Formació Professional? Podríem parlar de l'Escola del Treball i de tantes i tantes coses.

Jo només voldria dir que això, aquestes propostes que s'han dit, que són poques i insuficients i que no s'ha plantejat una política real de formació professional, el President Pujol —i amb això acabo—, en l'últim discurs del mes de setembre, ens va dir grans coses, cal dir-les, cal reconèixer-les, ens va parlar llarg de formació professional. I ens va dir, per exemple, que es necessitava incrementar inversions, dotacions, fer d'aquest ensenyament..., donar-li prestigi social, fer la unificació de l'ensenyament mitjà en aquests períodes perquè ja tenen centres mixtos —no sabem quins—, però, evidentment, jo recordaria que, quant a inversions, en el pressupost del 83 solament hi ha 340 milions. Li recordaria, d'altra part, que quant a dotació de funcionament de centres, només ha augmentat un 50% respecte a l'any passat, quan les subvencions han augmentat un 200 i escaig per cent respecte a l'any passat i que, a més a més, hi ha 1.300 milions de subvencions a centres de formació professional de segon grau, període no obligatori, subvencions, a més a més, que no tenen un control mínim que garanteixi que aquests recursos estan ben aprofitats.

Per tant, jo li diria al senyor President de la Generalitat que, evidentment, cal donar més dotacions, cal donar més inversions. Vostès han estat quatre anys, pràcticament, governant i no ho han fet. La seva actuació no ha estat en consonància amb aquestes promeses o voluntats que ens va presentar el senyor Pujol el mes de setembre...

El Sr. PRESIDENT: Senyora Diputada, tal com ha anunciat, li prego que acabi...

La Sra. CALZADA: Acabo, senyor President. Només per dir que les paraules del President Pujol eren significatives o no tenien gaire sentit que es fessin des del Govern, semblava que es fessin des de l'oposició.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació professional

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula el Diputat senyor Corral per a exposar la seva interpel·lació.

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, los alumnos de formación profesional no han tenido clase durante todo el mes de octubre. El motivo formal: la huelga del profesorado; la responsabilidad: la Conselleria d'Ensenyament, que es la responsable de la catastrófica situación en que se encuentra este sector de la enseñanza.

Y no voy a hablar de elementos sindicales de la huelga, creemos que en estos momentos no corresponde. Corresponde debatir las causas, la situación en que se encuentra la formación profesional; por lo tanto, no voy a hablar de la actitud autoritaria y cerrada a la negociación de la Conselleria d'Ensenyament,

no voy a hablar de la dimisión de catorce equipos directivos, que han recibido el apoyo y soporte de veintidós equipos directivos más. Sin embargo, tengo que entrar —aunque sea de pasada— en las desafortunadas declaraciones del señor Guitart, a la prensa, en las que afirmaba que las clases empezarán cuando los profesores se cansen. Con ellas, el Conseller mostraba —y permítanme que se lo diga de esta forma— su desprecio hacia el profesorado, que, afortunadamente, son los que garantizan, en gran medida, una mejor calidad de enseñanza; mostraba —intentando enfrentar a padres y alumnos— su ineficacia para resolver el problema planteado. I aunque no hubiese habido huelga, tampoco el curso habría comenzado con normalidad, pues deficiencias técnicas, infraestructurales y de personal del Departament d'Ensenyament impedían que alrededor de veinticinco centros iniciasen sus actividades escolares.

La formación profesional sufre una degradación que hay que atajar, consecuencia de la política educativa de Convergencia y Unión, que potencia la enseñanza privada mediante recorte del gasto público. En los presupuestos de la Generalitat de 1983, las inversiones disminuyen en la sección de enseñanza en un 20,5% con respecto al año pasado; por lo tanto, perjudica a la enseñanza pública. Hoy la tarea inmediata es dignificar la FP, y el Parlament de Catalunya tiene en este sentido una gran responsabilidad. Para el Partit dels Comunistes de Catalunya, para el PCC, cinco son los grandes bloques que concentran la lamentable situación de la formación profesional y que voy a situarlos inmediatamente.

Primero, falta de planificación y organización, que tiene su expresión plástica en los tres cambios operados en la Dirección General en pocos meses, en la incapacidad de dar salida a la titulación de la rama sanitaria y en la inexistencia de clases de educación física en el cinturón industrial de Barcelona o en la no centralización de las actas. Pero la expresión más grave de la falta de planificación y de organización se da en las deficiencias infraestructurales y en el nombramiento del profesorado.

El día 20 de octubre, veinte días después de empezada la huelga, no estaban en condiciones de empezar las clases, por problemas de construcción, el Santa Coloma-2, el Badalona-1, Molins de Rei, entre otros. El 17 de octubre, diecisiete días después de empezada la huelga, en la Escuela de Formación Profesional de Igualada faltaban por nombrar veinte profesores; el 19 de octubre, en la Formación Profesional de Esplugas faltaban quince profesores, el 19 de octubre, o sea, diecinueve días después de empezar la huelga, faltaban, sobre un muestreo de treinta y cuatro centros, ochenta y cuatro profesores por nombrar.

Segundo, falta de recursos suficientes en dotaciones presupuestarias, producto de la política educativa de Convergencia y Unión a la que me refería anteriormente y que se refleja en la falta de dotaciones para talleres, para material pedagógico, para el funcionamiento de los centros, para el profesorado, etcétera. Todo ello agravado por las irregularidades y tardanzas de las transferencias presupuestarias.

Tercero, mala situación del profesorado; en este apartado hemos de hablar de la no equiparación entre los profesores de teoría y de práctica, los llamados maestros de taller, con una diferencia de salario de trece mil pesetas, aproximadamente, a pesar de que en 1980 Convergencia y Unión, en una enmienda

al Congreso de los Diputados, pedía la equiparación entre los profesores de teoría y práctica, y ahora que tiene competencias exclusivas en enseñanza no lo hace. O, evidentemente, las diferencias entre los profesores de BUP y de FP, en cuanto a horas lectivas o en cuanto a la organización del centro en los cargos pedagógicos, tutorías, jefes de departamento, división, etcétera.

El Gobierno central, en una circular, impulsa la aplicación de las dieciocho horas lectivas, cosa que en Cataluña —que por nuestra historia deberíamos estar al frente de la mejora de la calidad de enseñanza— se ha hecho caso omiso.

Cuarto, existencia de corrupción que se produce en la formación profesional privada, por una ausencia de control sobre las subvenciones, por incumplimiento en su gran mayoría de la legalidad vigente: ausencia de campos de deporte, tamaño de las aulas inferior a lo establecido, no se imparten todas las asignaturas, se imparten clases sin tenerlas autorizadas, matrículas falsas o duplicidad de matrículas para recibir más subvención, etcétera, etcétera.

En la formación profesional estatal no funcionan las juntas económicas de los centros, existe una ausencia del control del profesorado y se mantienen pluriempleos éticamente injustos —podemos hablar de ciento cincuenta y cinco, en l'Escola del Treball—, no se ha dado respuesta a las denuncias interpuestas en el Departament d'Ensenyament por los sindicatos Comisiones Obreras, USTEC y UGT en el mes de mayo, etcétera.

Sobre la corrupción existen en estos momentos cuarenta y tres denuncias en el Departament d'Ensenyament presentadas por los sindicatos Comisiones Obreras y USTEC. Cómo es posible que los servicios de inspección no hayan detectado estas cuestiones tan generalizadas y graves? Qué pasa en la Academia Escuela Catalana de Parets del Vallès? Qué pasa en el Centro Comercial Catalán? —por poner dos ejemplos. Cómo piensa el Consell Executiu controlar las subvenciones? Qué pasa, señor Conseller? Lo que no tiene vuelta de hoja es que el Consell Executiu de la Generalitat es responsable de permitir la corrupción en la formación profesional.

En quinto lugar, la catalanización, que no se hace a la altura de las circunstancias, como se observa si comprobamos que en el tercer curso de segundo ciclo no se imparte catalán. Y en esta línea yo no entraría más, porque en el debate general de normalización lingüística el Pleno del Parlament de Catalunya, y efectivamente con la oposición del Grupo que da soporte al Gobierno, aprobó una resolución, la cual dice textualmente que: «Davant la inexistència de classes de català en el tercer curs de formació professional —tercer curs de segon cicle—, el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que regularitzi ràpidament aquesta situació anòmala», que suponemos que no pasará como con otras resoluciones y el Consell Executiu cumpla con rapidez, efectivamente, poniendo horas de catalán en tercero, y la resolución no habla nada de quitarlas de otros cursos.

Por último, y con esto termino, ante esta situación global con unas responsabilidades que para nosotros, para el Partit dels Comunistes de Catalunya, está claro que hemos situado, quisiéramos saber también si es cierta esta noticia que circula que el actual Director General, señor Ribó, ha presentado su dimisión como Director General, y, si no es cierta, si, efectivamente, en función de esta lamentable situación, el Consell Ex-

ecutiu piensa cesar al señor Ribó al frente de la Dirección General.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Diputat interpellant, amb molt de gust correspondré a les seves interpellacions.

Preguntava la senyora Diputada per la política educativa de la FP i es referia —jo li ho agraeixo— a paraules del Molt Honorable senyor President de la Generalitat, des d'aquesta mateixa Cambra. I és evident que ha estat una preocupació del Govern de la Generalitat, del Govern de Convergència i Unió, a què es referia el senyor Diputat, la formació professional. Ja que la senyora Diputada hi ha fet esment, a mi m'agradaria llegir, precisament, textualment el que va dir el President aquest mes de setembre; va dir: «Hi tenim» —i feia referència a l'ensenyament, però em sembla que també serveix per a la formació professional—, «Hi tenim també un problema de qualitat, el qual, en una política de modernització d'un país necessàriament s'ha d'enfrontar. Necessitem escoles, però, a més, escoles bones. »Segon punt —també en l'ensenyament—: formació professional. Durant els darrers tres anys s'ha fet un esforç d'inversió —insuficient encara, però notable—, s'han començat a introduir canvis en alguns dels seus ensenyaments, que darrerament ja no s'adaptaven a la demanda d'una societat canviant. Però, tot plegat, no és suficient encara, i és propòsit de la Generalitat de reforçar la seva acció en aquest sentit. S'han iniciat també actuacions tendents a superar la insuficient valoració que la societat ha estat fent de la formació professional —per exemple, la creació de centres mixtos BUP-formació professional—, i seguirem per aquest camí. Per altres motius, diguem-ne socials, de justícia, de promoció, però també perquè la bona formació professional dels joves i el constant reciclatge posterior és una condició indispensable de modernització, de progrés i d'innovació d'una societat.»

Jo crec que en aquestes paraules hi ha una resposta al que la senyora Diputada deia; s'ha fet un gran esforç, però encara és insuficient. Jo crec que s'ha fet molt, però encara cal fer més. I jo diria que aquesta política, aquesta directriu ha estat la que hem procurat seguir en el Departament i la que procurarem seguir també a partir d'ara.

La formació professional, des de fa quatre anys fins ara, ha millorat considerablement; i això m'ho deien persones que formaven part d'aquestes mateixes plataformes reivindicatives, amb les quals jo he tingut ocasió de parlar, amb directors de centres, amb professors, etcètera, i em deien que, evidentment, la formació professional havia millorat.

I ha millorat perquè hi ha hagut una vertadera política de formació professional. Com totes les coses i totes les actuacions, de vegades les coses són recixides i de vegades no ho són, però l'esforç sí que hi ha estat i, l'esforç, evidentment, s'ha fet.

La formació professional —jo li ho deia a vostè també— té un problema fonamental i és el de l'heterogeneïtat dels nens que hi entren. Aquest és un vertader problema, i fixi's vostè que, llegint les plataformes que han sortit aquests dies, hi havia poques —si és que n'hi havia alguna— referències a aquest problema bàsic i fonamental.

Cal una reforma dels ensenyaments mitjans, perquè els nois que surten de l'educació general bàsica no entren en les dues branques, batxillerat o formació professional, amb les mateixes categories de titulació i de coneixements.

Per al BUP és necessari el graduat escolar i per a la formació professional no ho és. I aquest és un element important ja de discriminació. I això fa que un ensenyament tingui un avantatge en relació amb l'altre. I això fa que, en definitiva, un ensenyament estigui castigat més que l'altre i que un ensenyament tingui una millor projecció social que no pas l'altre. Un apareix com l'ensenyament dels nois més espavilats, i l'altre el dels que ho són menys. I no és així, perquè hi ha molts nois que van a formació professional i ho fan per vertadera vocació i perquè la societat catalana exigeix i necessita unes persones que es formin dins de la formació professional.

Nosaltres dèiem que calia la creació d'un tronc comú, i en aquesta línia li puc assegurar que hi hem treballat. El que passa, i vostès ho saben, és que l'ordenació general del sistema educatiu no és una competència de la Generalitat. L'ordenació general del sistema educatiu —lleis vigents, lleis de centres escolars, i també està reflectit a la LODE— correspon a l'Estat, i, per tant, nosaltres el que no podem és fer una ordenació diferent de l'existent, ni podem exigir titulacions diferents de les que estableix la mateixa dinàmica de l'Estat.

De tota manera, nosaltres hem treballat en aquesta línia i nosaltres hem fet una sèrie de gestions prop del Govern central. Els mateixos Ministres, l'anterior i aquest, podrien repetir que la primera vegada que jo els he vist he dit que el més important era que hi hagués una Llei de reforma dels ensenyaments mitjans. I en això hem treballat, en l'elaboració d'alternatives, a l'actual divisió dels ensenyaments una vegada acabada la segona etapa de l'educació general bàsica. El Consell d'Ensenyament ha tingut oportunitat d'estudiar aquestes alternatives i, fins i tot, ha col·laborat amb les Direccions Generals en la redacció de propostes de reestructuració dels ensenyaments mitjans sobre la base de la constitució d'aquest tronc comú, que acolliria tots els estudiants fins als setze anys, en règim d'estudis obligatoris i gratuïts i que desembocaria en un batxillerat i en uns estudis professionals altament qualificats que constarien de força assignatures optatives i que funcionaria per un sistema de crèdits. És a dir, aquesta proposta està feta —a Madrid en tenen, si més no, tres documents— i nosaltres pensem que cal seguir per aquesta via.

Al mateix temps, nosaltres hem treballat per resoldre aquest problema de la inadequació dels nens per a la incorporació a la formació professional. Hi ha una sèrie d'experiències que s'han realitzat. Quan, a nosaltres, se'ns va proposar des de Madrid que ens acollíssim a l'experiència que feia l'Estat, l'experiència també va en aquest sentit, nosaltres vàrem dir que era bo que l'Estat fes l'experiència que ens precisaven, però que nosaltres prosseguiríem amb la que a nosaltres ens semblava que ja estava iniciada i que també atenia els mateixos condicionaments. Per exemple, després li faré un recull d'experiències, però aquí s'han experimentat la rotació de tallers, els pre-FPs, fonamentalment els pre-FPs i la rotació de tallers per a donar una resposta a aquest problema fonamental que té la formació professional.

Deia vostè que hi havia l'experiència dels gremis. Evidentment que això és important, que les pràctiques es facin en

els llocs de treball, i nosaltres vàrem propiciar aquesta iniciativa; s'està avaluant, s'està seguint, i nosaltres pensem que en el transcurs del temps dirà si això ha anat bé o ha anat malament. Jo crec que aquesta és una bona iniciativa.

Es referia vostè que hi havia hagut tres directors generals. Nosaltres som unes persones que pensem que hi ha una llibertat per a escollir el que les persones volen fer. Un dels directors generals vàrem pensar que era millor canviar-lo a una altra situació dins del mateix Departament, l'altre va optar per una responsabilitat que li semblava més adequada, i, finalment, em fa l'efecte que sobre aquest punt no podem tampoc convertir-nos en uns elements absolutament dictatorials i prohibir a les persones que facin el que volen fer. No és el nostre estil. No sé si és el d'alguna de les persones que ha parlat, però li asseguro que nosaltres pensem que les persones tenen dret a escollir la feina, tenen dret a escollir l'ocupació, i que, en definitiva, això no vol dir altra cosa sinó que, en definitiva, han optat per un altre treball.

De la qualitat dels tres directors, se'n pot dir que els dos anteriors estan amb responsabilitats semblants dintre de l'Administració: un és en una altra Conselleria, l'altre continua en la mateixa. I, per tant, no hi ha hagut cap problema que fes pensar que havien marxat perquè no fessin bé la seva feina, i, així, al mateix temps jo ho vaig explicar.

Parlava vostè de la degradació i de la poca fortuna de les actuacions. Jo li voldria llegir, senyora Diputada, que en el *Diari Oficial de la Generalitat* del 14 de setembre de 1983, en l'ordre que desplega la Llei de Centres Experimentals, en relació amb aquestes experiències ja iniciades pel Departament d'Ensenyament, jo li voldria llegir les que es fan en relació amb la formació professional i que són una majoria, resultat de la voluntat del Govern de donar importància a la formació professional. En els cursos d'adaptació a la formació professional de primer grau, cursos d'adaptació, centres participants: l'Institut de Formació Professional de Cornellà, de Cornellà-2, dels Camps Blancs de Sant Boi de Llobregat, de Sant Cugat, de Valls, de Santa Coloma-1, de Badalona-1, del Vendrell, de la Mancomunitat Sabadell-Terrassa, del Ripollet, de la Mina, de Vila-seca, de Terrassa, de Sant Andreu de la Barca, de Tortosa, de Tarragona (Compte de Pins).

Rotació de tallers a què em referia abans. El primer curs de Formació Professional de primer grau, centres participants: Cornellà-2, Milà i Fontanals, Pedraforca, Sant Cugat, Montblanc, Patronat Ribes, Badalona-1, Molins de Rei, Cerdanyola, Barberà del Vallès.

Experiència pilot informàtica: Esplugues, Valls, Lleida, Olot, Badalona-1, Cornellà-2, la Guineueta, Sant Cugat, Igualada, l'Hospitalet número 1.

Experiència pilot de microelectrònica en les especialitats d'electrònica i electricitat en els instituts de formació professional de segon grau: la Garrotxa, Cornellà-2, Igualada, Valls.

Centres experimentadors, electròniques: Esplugues, la Guineueta, Pedraforca, Sant Cugat.

Aules de formació professional especialistes de formació professional: Cornellà, Sant Boi, Sant Cugat, Sabadell, Igualada, Sant Adrià de Besòs, Llona, etcètera. I podria continuar llegint perquè després hi ha la formació de professors, la formació professional, etcètera. És a dir que jo crec que això demostra, no únicament que hi ha hagut paraules, sinó que en tot el que

implica l'adaptació d'aquesta modernitat a què es referia el President, aquestes experiències han estat iniciades, aquestes experiències s'estan fent, i, en definitiva, en l'educació, el que cal és primer experimentar i després aplicar. Perquè no es pot fer extensiva una cosa que abans no ha estat provada. I això vol dir que el que deia el President ha estat una realitat.

Deia vostè, i deia el senyor Diputat, que s'havia menystingut la formació professional quant a les mateixes inversions que s'havien realitzat. Jo, simplement, els llegiré quina ha estat l'evolució del Capítol II, de despeses de funcionament, i el Capítol de drets inventariables: l'any 1981, es van gastar en Capítol II 211.941.000 pessetes; l'any 82, 299.588.000 pessetes, i, l'any 83, estan previstos 490.277.000 pessetes. És a dir, hem passat de 211 milions, l'any 81, a 490, l'any 83. La qual cosa significa, per alumne, que l'any 81 s'hi gastaven 4.962 pessetes, i enguany s'han gastat o s'acabaran gastant 10.559 pessetes. S'han doblat les despeses de funcionament, cosa que, em fa l'efecte, és molt important. Jo li demanaria que repassés els pressupostos generals de l'Estat i vegés si l'increment de despeses en relació amb la formació professional s'ha produït amb les mateixes característiques que s'han produït en nosaltres, fruit d'una política de govern que deia que les inversions i la voluntat de treball era la mateixa. I en inventariable ha passat de 147 milions, l'any 81, a 300, l'any 83; és a dir que també s'han doblat els béns inventariables. Amb una característica també, que és que, quan vam rebre els traspassos, cada centre rebia els materials que es pensava que necessitava i a partir —si no ho recordo malament— del segon any aquesta despesa la poden fer els mateixos centres segons les millors necessitats que tenen, cosa que jo crec que ha estat ben aollida pels mateixos centres de formació professional.

I, en relació amb les inversions, l'any 81, 323 milions; l'any 82, 460, i, l'any 83, 527, i estan en tràmit 160 milions de pessetes. És a dir, que en tres anys s'han invertit 1.472 pessetes en la formació professional.

Jo no sé si el resultat de tot això es considera que és una política, però jo crec que sí. Hem donat resposta al que, en definitiva, representava les necessitats. S'han intentat buscar fórmules que permetessin la resolució dels problemes d'aquests nois que vostè deia que entraven en condicions heterogènies, s'ha intentat prosseguir amb una política de modernització que s'ha traduït en una política d'experiències que han de donar els seus resultats o no els donaran —si no, rectificariem—, i s'ha traduït en un increment considerable de la despesa en aquest sector.

Hem complert, per tant, el que va dir el senyor President, i així ho continuarem fent. I això ha estat una política, ha estat una política d'aconseguir la millor adequació per a la formació professional d'acord amb les necessitats de Catalunya.

Però només com a aspecte anecdòtic, ja que aquí de vegades es fan referències als diaris, jo els voldria llegir, molt breument, el que va sortir... Hi va haver uns investigadors japonesos que van ser aquí, a Catalunya, i hi ha un diari que el 12 de novembre ho reproduïx, i diu: «Investigadores japonesas impresionados por la formación profesional.» Diu: «Para nosotros, lo más destacado de esta visita a los centros educativos de Lleida, y a sus métodos de enseñanza, han sido los correspondientes a la formación profesional —aseguraron en la conferencia de prensa mantenida ayer en el Instituto Esperanza de

La Bordeta.» Potser resulta que els japonesos saben apreciar millor el que nosaltres tenim aquí.

I, en relació amb les preguntes que feia el senyor Diputat, primer de tot, senyor Diputat, li haig de dir una cosa: no tots els alumnes, afortunadament, de formació professional no varen començar les classes el dia 3 d'octubre. Hi van haver, aquell dia, dotze centres que van començar la vaga, però la majoria dels centres de Catalunya van treballar, i així va ser fins al final. És a dir, aquesta vaga no va ser mai majoritària. Va ser iniciada per un sector de dotze centres, va rebre una extensió, però, en definitiva, afortunadament, la majoria dels centres varen començar les seves classes. I això vol dir que potser el desori no era tan important. Potser ho era en sectors determinats que són els que van fer la vaga. Jo ara no vull entrar en aquesta consideració.

L'altre dia estava llegint els resultats d'una vaga que sembla poc recixida del sector de correus, i coincidia exactament amb les mateixes poblacions que van iniciar també aquesta vaga de formació professional.

Jo crec, en definitiva, que no van ser tots, que van ser una part dels centres, i que, finalment, el que demanaven el dia 3 d'octubre, se'ls va contestar en una acta que consta en un paper; va ser, senyor Diputat, el que finalment es va aconseguir, perquè el que jo vaig dir era veritat: es depenia d'uns diners que s'havien de rebre de Madrid, i, quan aquests diners van arribar —i l'altre dia li ho contestava a la senyora Diputada, sento que vostè no hi fos—, aleshores aquest problema es va poder resoldre. I és el que jo havia dit: que es resoldria quan hi hagués els recursos necessaris per a fer-ho.

I vostè aquí em feia una sèrie de preguntes, que em fa l'efecte que podré contestar. Vostè es referia a la branca sanitària. Jo li haig de dir que, per ordre del 5 de juliol de 1983, es crearen amb caràcter experimental, en règim d'ensenyaments especialitzats, les especialitats d'assistència psiquiàtrica i dietètica, a la branca sanitària de segon grau de formació professional. Aquestes especialitats noves, creades per la Generalitat en règim experimental, responen a una necessitat social i seran reconegudes, a nivell d'Estat, abans que acabi el present curs acadèmic, en funció d'un informe tècnic, que, entre altres temes, ha de versar sobre el desenvolupament dels cursos i que la Direcció General d'Ensenyaments Professionals i Artístics lliurará a Madrid pròximament. Altres especialitats: anàlisi clíniques, anatomia patològica, radiagnòstic i medicina nuclear, que passaren amb caràcter experimental al règim d'ensenyaments especialitzats per la mateixa Ordre, no presenten problemes d'intitulació perquè a nivell d'Estat estan ja creades amb règim general.

Es referia vostè a la falta de recursos. Em sembla que ja he contestat; potser sí que n'hi ha falta, però jo li he dit quina era la situació en què es trobaven.

Es referia vostè a problemes de corrupció. Nosaltres hem rebut unes denúncies; nosaltres hem respost aquestes denúncies. Jo li puc assegurar que, si hi ha alguns casos de corrupció, més interessat que el Departament no hi ha ningú per a vetllar que hi siguin. El que passa és que, quan es presenta una denúncia, s'ha de presentar de la manera com s'ha de presentar. Però, de tota manera, aquesta és una qüestió que ens preocupa a nosaltres, i, si hi ha problemes, tingui la seguretat que els resoldrem.

Parlava vostè de doble matriculació de batxillerat, de formació professional. Tinc la impressió que vostè no coneix que ha estat informatitzat, que tots els alumnes, tant de formació professional com de batxillerat, estan en un ordinador, i, per tant, la duplicitat de matriculacions, en aquest moment, és impossible.

I, finalment, vostè s'ha referit a la catalanització. Jo li explicava aquest matí que allò de les cinc hores del segon grau era perquè són les mateixes hores de castellà —de castellà es fan dues, dues i una hora—, i va semblar millor que, donada la situació en què es trobaven els alumnes, es fessin tres hores a primer curs i dues hores a segon. De tota manera, això és una cosa que jo crec que es pot corregir, però, de tota manera, les cinc hores que es fan de castellà també s'han de fer de català a la formació professional.

Jo espero amb això haver-los contestat. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Teresa-Eulàlia Calzada té la paraula per al torn de rèplica. *(Pausa.)* Recordaré a tots els senyors i les senyores Diputats que han d'intervenir en les interpellacions que el torn d'exposició són deu minuts i els torns de rèplica cinc minuts.

La Sra. CALZADA: Gràcies, senyor President. Bé, dos incisos. El senyor Conseller ens ha dit que va venir un expert i que va donar el seu vist-i-plau a les gran actuacions fetes pel Govern de Convergència i Unió en la formació professional i que els van ensenyar una escola. M'imagino que no els en devien ensenyar una altra en la qual, en el projecte de reglament, que em sembla que ara ja han aprovat, a l'apartat de «Premis, faltes i sancions als alumnes», diu: «Se señalan como actos dignos de premio los siguientes: los heroicos, los de fidelidad y los de afán de superación profesional.» Senyor Conseller, l'any 83, a Barcelona, a l'Escola del Treball. Exemple clar del que és aquest centre, i com aquest centre, d'altres. Siguem seriosos, si us plau.

Segona cosa. El senyor Conseller ens ha llegit una llarga llista de poblacions on es fa experimentació en centres de formació professional. Senyor Conseller, són experiències puntuals d'un esforç de professors per veure com eviten el fracàs escolar als seus centres. Des del Departament, ni una sola proposta globalitzadora d'un programa d'actuació amb els nens de 14-16 anys.

Senyor Conseller, ens diu que tenen un pla per a la unificació de l'ensenyament mitjà. Siguem també seriosos. Tenen una proposta per a fer als centres de BUP sobre un tema que és la introducció de les optativitats dels nens de catorze anys, per a veure si els que són més llestots se'ls pot donar una especialitat millor, o bé —una cosa que encara és pitjor— introduir als centres de BUP unes experiències parcials que en diuen «d'assignatures tecnològiques». I, això, fer-ho passar com la proposta d'unificació de l'ensenyament mitjà, no és seriós. Que vostès no tenen competència per a l'organització bàsica del sistema educatiu? Vostès fa tres anys que van dir que farien un pla i una proposta d'unificació, i aquesta no està feta. L'any 81, diuen que el Consell Assessor, em sembla, o el Consell d'Ensenyament, va fer una proposta; on és?, on para? No és veritat, propostes que s'han fet al Departament per a experimentar en aquests centres mixtos, inicialment s'han negat a tirar endavant; ara sembla que les van acollint. Això, som a l'any 83, a

quatre mesos d'acabar aquesta legislatura.

S'han fet coses —les que hem dit—, evident; poques, insuficients i sense un pla clar d'actuació sobre el que es vol fer. Evidentment que tots els Directors Generals són lliures de decidir el que vulguin, però un Govern ha de posar unes persones al lloc de responsabilitat important, com és la formació professional, que siguin capaços, que siguin eficaços i que assegurin una continuïtat, i, si no, una coordinació amb els canvis de Directors Generals, cosa que no hi ha hagut.

Senyor Conseller, el que ens ha explicat de les coses que han fet és pura façana. El President Pujol, llàstima que tot el que ha dit el setembre de 83 no ho hagués dit l'any 81 i, a més a més, ho hagués complert. Són quatre anys en què s'ha perdut una oportunitat; esperem que en la propera legislatura tinguem una política clara de formació professional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Corral té la paraula per a la seva rèplica.

El Sr. CORRAL: Gracias, señor Presidente. Manifestar, en principio, mi no-satisfacción por la respuesta del señor Conseller d'Ensenyament a la interpelación que hemos presentado. Decir que parece ser que los datos que maneja el señor Conseller y, por lo tanto, las informaciones que le llegan no corresponden efectivamente con los míos, y eso es una cuestión muy normal, que siempre, cuando hay una acción reivindicativa en cualquier sector, pues en el caso de la privada la patronal, y cuando es una cuestión pública la Administración, tiende a rebajar sustancialmente las cifras de participantes, es decir, con el objetivo de intentar que tenga la menor resonancia pública posible. Y, en este sentido, yo quisiera decirle al señor Conseller que la huelga sí fue mayoritaria en cuarenta y cinco centros, que significa el 70% del profesorado y el 75% del alumnado. Pero, además, le daría otro ejemplo, no dado por mí, sino dado por los propios medios de comunicación en su cuantificación: una manifestación entre 4.000 y 5.000 personas que llegó frente del Palau de la Generalitat, y que era una manifestación sectorial del sector de la formación profesional, que me parece que evidentemente es un dato significativo.

En segundo lugar, el tema de los japoneses. A mí me ha hecho mucha gracia el tema de los japoneses, porque, evidentemente, si los japoneses han dicho eso es porque habrán pensado: «que sigan embobados de esta forma, porque así seguiremos colonizando económicamente.»

En torno a la cuestión de la reforma de la enseñanza media, en torno al tema este del tronco común, a mí me parecen muy bien las posiciones de principios, pero yo me pregunto qué ha hecho el Consell Executiu para avanzar en este terreno, porque aquí, que yo tenga conocimiento, no ha habido ninguna propuesta en el Parlament en torno a este tema, y hay, efectivamente, mecanismos que permiten que el Parlament de Catalunya, mediante su discusión, haga resoluciones, presente incluso iniciativa legislativa en Madrid, etcétera; por tanto, si tan preocupados están sobre este tema, han tenido tres años para hacer cualquier tipo de iniciativa legislativa en este Parlament para plantearlo en Madrid o para establecer cualquier tipo de negociación y de presión política, a partir de resoluciones de este Parlament de Catalunya. De este tipo de iniciativa, nada por parte del Consell Executiu.

Y, en todo caso, yo también de paso preguntaría por qué esta

propuesta de reforma de la Enseñanza Media del Ministerio de Educación y Ciencia está siendo repartida, por ejemplo, en institutos de BUP, y no en las escuelas de formación profesional.

En torno al tema de que hay una verdadera política de formación profesional, yo no dudo que haya una política; evidentemente es la política de Convergencia y Unión. Lo que yo hago no es decir que no hay política, sino que lo que yo hago es combatir la política de Convergencia y Unión, que es la que me parece que no es correcta. Política, claro que hay, en función de unos intereses que he definido con mucha claridad en la intervención inicial.

Por lo tanto, y esa verdadera política de formación profesional en función de los intereses, pasa por mantener la misma estructura heredada del franquismo en el marco de la formación profesional y en el conjunto del esquema educativo, y evidentemente que hay una política presupuestaria, una política presupuestaria en función de favorecer las subvenciones a la privada —por eso aumentan las subvenciones a la privada—, y en disminuir la atención a la pública. Efectivamente, política presupuestaria a la qual, evidentemente, yo combato y no estoy de acuerdo.

Tema corrupció. Ustedes están dispuestos que eso no pase, etcétera, pero pasa. Y no solamente esto: Parets, como decía anteriormente, o el Centro Comercial Catalán, ninguna respuesta al respecto.

Tema de duplicidad. Es imposible. Yo, permítame, señor Conseller, que dude que es imposible.

En otro tipo de temas que usted ha dicho, pues tampoco coincido, tampoco voy a entrar en todos los detalles, pero estos sí que me parecían importantes de entrar i de situarlos. Simplemente decir que, en fin, espero que la resolución del debate de política lingüística en torno a las horas de catalán se cumpla, se cumpla tal y como lo dice la Resolución, que es que haya catalán en el tercer curso del segundo ciclo, y no dice nada la Resolución de otros cursos, sino de ése en concreto.

Y, por lo tanto, yo, a partir de aquí, termino simplemente diciendo y recordando una canción, que estaba bastante de moda cuando yo era joven, que era aquella que decía: «Palabras són, que digo con amor, no tengo nada más»; exactamente es esto lo que tiene el Consell Executiu de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Diputat: «obras son amores, y no buenas razones». Jo crec que el que nosaltres hem ofert són obres, i això «son buenas razones», i vostè, de moment, el que té son paraules.

De tota manera li haig d'agrair que vostè reconegui que hi ha hagut una política —sembla que la senyora Diputada no ho reconeixia—: jo me n'alegro, que hi hagi un Grup, diguem-ne, del Partit dels Comunistes que reconegui que tenim política i que, mentrestant, es veu que no són el mateix partit, perquè els altres diuen que no en tenim.

Miri, jo els ho repetiré: l'ordenació general del sistema educatiu és competència de l'Estat —lleis vigents. Per tant, nosaltres no podem tenir una iniciativa parlamentària que contradigui aquesta competència de l'Estat. Es podria arreglar en la LODE, però la LODE sembla que no va per aquí. Per tant, la Llei és una Llei del Parlament de Madrid, i això ho pot fer...

qualsevol Grup parlamentari pot presentar una Proposició de Llei, i això podria ésser aprovat al Parlament de Madrid.

Nosaltres, el que hem fet, senyora Diputada, i vostè no pot dir que no existeix perquè existeix, i aquests documents són al Ministeri, és que hem enviat dues propostes: una elaborada pel Consell d'Ensenyament, que és un Consell Assessor que em sembla que és a qui li correspon fer, i una altra elaborada per tècnics del mateix Departament. No són exactament coincidents, però, en definitiva, són dues vies que podrien conduir a aquest tronc comú. Per tant, no és veritat que no existeixi; existeix i això s'ha enviat al Parlament de Madrid, i no és el que vostè diu de batxillerat. Aquestes han estat unes propostes que van ser estudiades ja des de fa dos anys. No és només façana, sinó que són fets i realitats, i aquestes experiències han estat impulsades pel Departament d'Ensenyament que ha imposat, ja l'any passat, en els pressupostos de l'any passat, els recursos necessaris per a fer-ho. I, per tant, vol dir que no són el resultat d'una improvisació, sinó que l'experiència d'informàtica va ser aprovada per aquest Parlament en la presentació dels pressupostos de l'any anterior, i aquest any hi tornaven a ser. Per tant, vol dir que hi ha hagut una experiència, com hi va ser en la incorporació del vídeo a les escoles, com hi va ser en una sèrie de situacions, i han estat treballats, efectivament, pels mateixos professors, perquè el Departament utilitza el mateix professorat per a la realització i per a la preparació d'aquestes experiències. I hi han col·laborat els ICE, que han format i reciclat professors per a aquestes experiències, i em sembla que fa quatre o cinc dies vaig signar una Ordre amb la qual s'assignaven també recursos per a aquestes experiències que estan fent de formació de professorat, per a aquesta formació de professorat.

Per tant, no és una política de façana. Aquestes són experiències reals, aquests són fets reals i la modernització és real. Que hi ha gent que no ho vol veure? Però això existeix. Jo no sé quan es diu que no hi ha una cosa, com es pot negar el que sembla evident. Potser si aquest curs hagués començat amb més normalitat en alguns centres, això ara es podria haver re-emprès, però, de tota manera, potser la mateixa normalitat ha impedit que el bon camí emprès s'hagi vist absolutament aturat.

Deia vostè, senyor Diputat, que van ser majoritaris. Miri, sobre les dades, em sembla que hi ha hagut opinions diverses, però, de tota manera, ara no entrarem en aquestes referències. Diu vostè que hi va haver una manifestació de 5.000 persones del sector presidides pel senyor López Bulla, que em fa l'efecte que no és professor de formació professional.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara... (*La senyora Calzada demana per parlar.*) La senyora Calzada... S'ha acabat, senyora Calzada, no hi ha nova rèplica després...

La Sra. CALZADA (*de l'escó estant*): No, senyor President, era per a un aclariment.

El Sr. PRESIDENT: Si és un aclariment, en realitat no hi ha...

La Sra. CALZADA (*de l'escó estant*): És una qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Qüestió d'ordre sobre quin article?

La Sra. CALZADA (*de l'escó estant*): Sí, a les primeres pa-

raules del senyor Conseller...

El Sr. PRESIDENT: No, sobre quin article del Reglament, la qüestió d'ordre?

La Sra. CALZADA (*de l'escó estant*): És que no tinc el Reglament a les mans, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, si són unes paraules molt curtes...

La Sra. CALZADA (*de l'escó estant*): Curtíssimes, senyor President. Sembla que el senyor Conseller desconeix els Grups existents a la Cambra. Jo he parlat com a representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (*de l'escó estant*): Jo demano disculpes a la senyora Diputada.

(*El senyor Corral s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Corral, vostè no havia demanat la paraula.

El Sr. CORRAL (*de l'escó estant*): Però la demano ara.

El Sr. PRESIDENT: Ho sento, però, aleshores, no acabarem mai. Ho sento, senyor Corral.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre traspassos de serveis

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, Interpel·lació al Consell Executiu sobre traspassos de serveis, que formularan els Diputats senyors Roselló i Viñals, del Grup Mixt. El senyor Roselló té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. ROSELLÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, estem davant d'un tema que no té res a veure amb el debat que hi hagut durant dos dies en aquest Ple del Parlament, sobre la reforma o la modificació de l'Estatut, encara que està molt relacionat amb les competències i amb els traspassos de serveis que s'han de portar a terme per a donar ple compliment a les competències que dona l'Estatut d'Autonomia.

Per a assolir la plena consolidació d'autogovern a Catalunya, hem d'arribar al sostre del nostre Estatut, cosa a la qual encara no hem arribat, i estem bastant lluny, independentment que continuem treballant tots plegats a través de la ponència conjunta que avui s'ha aprovat aquí per a millorar i reformar l'Estatut. I és, tanmateix, necessari que exhaurim totes les possibilitats que ens ofereix l'actual, a través de la Comissió Mixta, i, si pot ésser, participant-hi tots els Grups parlamentaris, encara que en aquests moments n'hi ha un que no hi vol ser. Per a arribar-hi, ens trobem amb moltes dificultats, amb portes massa vegades tancades, ja sigui pel mateix Govern central o per la pressió de diferents col·lectius afectats. Dic Govern central, no vull fer cap al·lusió directa a cap Grup d'aquesta Cambra, que suposo que moltes vegades, tal com manifestava aquest matí el seu Portaveu, deuen passar certes dificultats o moments no gaire agradables, però —ho repeteixo—, dic Govern central.

En primer lloc, ja s'ha passat de sobra el termini previst aprovat per la Comissió Mixta i pel Govern central d'acabar els traspassos: era el primer de juliol; un termini fixat tal com marca l'Estatut a través de la Disposició Transitòria Sisena. I va ser aprovat per les dues parts, com dic. En aquests moments, a la llum de declaracions fetes pel Ministre corresponent d'Administració Territorial, es diu que el temps s'allargarà

—lògicament ja ha passat l'1 de juliol— fins a finals d'any.

Això pot significar dues coses, vist el moment en què es troben les negociacions sobre les matèries que resten per traspassar. Una d'elles seria que tot allò que està previst dins del calendari s'accelerés moltíssim i, abans de final d'any, en un ple-nari de la Comissió Mixta, això s'aproves. Aquesta possibilitat seria la que, si es complia, donaria satisfacció a les nostres voluntats en aquests moments, però, contemplat des d'un pla mínimament realista, ho veiem impossible, ateses les dificultats i entrebancs que hi ha que això es pugui portar a terme. No cal dir que el que s'ha traspassat durant aquest any són molt poques coses, i les coses que s'han traspassat tenen molt poc contingut.

L'altra possibilitat que molt ens preocupa és que es donin per finides les transferències al final d'aquest any, però no perquè realment s'hagin esgotat totes les possibilitats que dona l'Estatut actual, sinó perquè el Govern central digui que no hi ha res més a traspassar, situació que ens deixaria en molt mala situació. També es pot passar a l'altra alternativa, que no es donin per finalitzats aquests traspassos, incomplint un cop més els acords i les promeses i voler allargar tot el procés de transferències, potser amb l'objectiu —jo no sé si això és cert o no, això és una opinió— d'allargar la fixació del percentatge en la recaptació total de l'Estat fins al límit possible, és a dir, fins a sis anys de l'entrada en vigor de l'Estatut, tal com marquen els articles corresponents. I això, lògicament, limitaria moltíssim l'autogovern de Catalunya.

És a dir, hi ha una sèrie de possibilitats que poden frenar l'autonomia i són: primer, que els acords presos per la Comissió Mixta i no portats a terme pel Govern central, encara que hi ha, com tots sabem, la sentència del Tribunal Constitucional, pel que fa referència a la LOAPA, que diu «que les comissions de traspassos tenen ple poder i que el govern només fa que aprovar-ho i publicar-ho a través d'un decret. No cal dir que aquí hi ha un tema pendent i que és el de les Cambres Agràries. Lògicament, encara que té la posició del que s'ha de fer amb les Cambres Agràries de Catalunya està diferenciada entre diferents Grups, però si hi ha una sentència del Tribunal Constitucional, nosaltres creiem que s'hauria de portar a terme i complir-la

Segon: serveis que ens corresponen i que no ens volen transferir, donant per acabades les negociacions referents a aquests traspassos. Hi ha temes molt importants en aquests moments, encara que no tenim els traspassos de serveis, com són el tema de l'aigua, el tema de les universitats, investigació, temes agrícoles —encara n'hi ha de pendents—, l'INEM, paradors de turisme —un tema tan insignificant i al qual no es troba la sortida, jo no sé si per pressions de diferents col·lectius o per altres motius.

I tercer punt o el tercer cas que podria passar és que ens facin passar els dies sense complir l'acord de la Comissió Mixta respecte a la finalització de les transferències dins del termini que es va fixar al seu moment, que era l'1 de juliol, i que, amb una prerrogativa, amb un allargament del termini, es va dir fins a finals d'aquest any.

El primer supòsit ja s'està produint, és a dir, el primer supòsit de coses aprovades per la Comissió Mixta i no portades a terme ja s'està produint i un dels altres dos supòsits es produirà d'immediat.

I és per això que veig amb preocupació el futur d'aquestes transferències i formulem la interpellació al Consell Executiu perquè ens expliqui a la Cambra quines mesures pensa prendre per tal de resoldre aquests dos esmentats problemes; quines mesures legals, a través del Consell Executiu o a través del Parlament, pensa portar a terme per donar sortida, per acabar d'arribar al sostre que tenim en aquests moments de l'Estatut.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Roselló ha fet una explicació de la situació actual dels traspàsos i del treball de la Comissió Mixta; jo crec que no m'haig d'estendre sobre aquesta situació perquè coincideixo amb moltes de les coses que ell ha dit. D'altra banda, la situació és prou coneguda perquè últimament hi ha hagut una informació en aquest Parlament per part del President de la part catalana de la Comissió Mixta, el senyor Miquel Roca, i, per tant, la Cambra ha tingut una explicació exacta de la situació.

Per resumir-ho molt breument, jo diria que, efectivament, la situació està en una certa etapa de paralització. Tothom en té informació perquè efectivament els Grups —excepte el Socialista— participen a la part catalana; el Grup Socialista em sembla que deu tenir complida la informació a través d'aquest Parlament, i potser part de la representació de l'Administració central, però la previsió que es feia era que realment només hi hauria el traspàs dels serveis penitenciaris i que, en canvi, estaven paralitzats una sèrie de traspàsos, el d'universitats que es donava com a fet, el d'obres hidràuliques, l'INEM, paradors de turisme i els altres que ha citat l'Il·lustre Diputat senyor Roselló.

Jo volia remarcar, per exemple, el tema curiós de l'INEM, en què hi ha tota una sèrie de resolucions unànimes d'aquest Parlament; ha sorgit en tots els debats sobre l'atur i n'hem fet alguns; hi ha hagut la insistència constant del Grup Socialista perquè es fes aquest traspàs, acusant el Consell Executiu de no demanar-lo amb prou insistència, i ara ens trobem amb unes declaracions del Ministre de Treball de l'Administració central, el senyor Almunia, que diu que l'INEM no es traspasa. Per tant, aquí ens trobem amb una clara contradicció, amb una sèrie de promeses que, una vegada més, no es compleixen. Però, a part d'aquesta descripció, jo volia fer referència a la pregunta concreta del Diputat senyor Roselló: què pensa fer el Consell Executiu davant d'aquesta situació. En primer lloc, evidentment, negociació a fons, esperit de diàleg, conversar, negociar perquè realment totes aquestes promeses, tots aquests acords es puguin complir, i això dins d'un clima de distensió i de diàleg. Les Comissions Mixtes, no obstant, són paritàries entre l'Administració central i l'Administració de la Generalitat, i com en totes les comissions paritàries només que hi hagi la negativa d'una de les parts, evidentment els temes no avancen.

Un altre punt, que és el que ha destacat el Diputat senyor Roselló, que és el cas en el qual hi ha acord de la Comissió Mixta i aquest acord no es compleix, no es porta a terme el traspàs. El cas més patent és, evidentment, el de Cambres Agràries, que el mateix Diputat ha citat. Quan aquests acords no s'ha-

gin formalitzat mitjançant decret de l'Administració central, el Govern de la Generalitat pensa fer un requeriment a l'Administració central perquè es compleixi aquest acord i si hi ha una negativa de l'Administració central de complir aquest acord el Consell Executiu pensa interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Per tant, contesto al senyor Diputat amb un procediment ben concret. La sentència sobre la LOAPA —com ell mateix citava— en un dels seus punts més positius diu, d'una manera ben clara, «que els acords de les Comissions Mixtes obliguen tot l'Estat». Ho diu exactament així, la qual cosa vol dir que obliguen totes les administracions. D'altra banda, la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, en el seu article 61, diu: «poden donar lloc al plantejament dels conflictes de competències les disposicions, resolucions i actes emanats dels òrgans de l'Estat o» —i això és l'important— «l'omissió de tals disposicions, resolucions o actes». Per tant, un acord de la Comissió Mixta que no és seguit d'un decret traspasant el servei és una ommissió, l'ommissió d'un acord, l'ommissió d'una acta i, per tant, dona lloc al possible plantejament de conflicte de competència. I si l'Administració central segueix negant-se a realitzar aquest decret de transferència, aleshores interposaríem el recurs d'inconstitucionalitat. Aquesta és, concretament, l'acció que pensem fer, i d'una manera molt concreta en els acords presos per la Comissió i no complerts per l'Administració central.

Quan no hi ha acord en la Comissió, que és un altre cas que es planteja... Jo voldria recordar una distinció molt clara que s'ha fet sovint en aquest Parlament entre competències i serveis. Les competències, les tenim per l'Estatut d'Autonomia; els serveis que ens han de permetre complir aquestes competències són els que es traspassen i a través dels acords de la Comissió de Traspàsos i de la formalització posterior amb decret. Doncs bé, quan no s'arriba a un acord en la Comissió Mixta per a provocar que es tracti del tema i que hi hagi acord, nosaltres pensem actuar per via legislativa perquè la competència la tenim no en virtut de la Comissió Mixta de Traspàsos, sinó en virtut de l'Estatut d'Autonomia. Actuar, cosa que evidentment no s'ha fet fins ara, perquè que hi hagi un servei dependent de l'Administració central i actuant per via legislativa crear-ne un altre per realitzar una competència que nosaltres tenim en virtut de l'Estatut d'Autonomia és crear una inseguretats al ciutadà, és crear una legislació que pot induir a una certa confusió. Però, evidentment, si no s'arriba a acords en la Comissió Mixta, una de les vies que es pot preveure és la de començar a legislar perquè, realment, si per part de l'Administració central no es diu res, doncs, anem actuant en aquest camí, i si es diu, és a dir, si realment s'impugna, serà el Tribunal Constitucional el que intervindrà en aquest tema.

Aquests són els camins que nosaltres pensem seguir quan hi ha acord de la Comissió Mixta i quan no hi ha acord de la Comissió Mixta. I sobre el tema de legislar en competències que nosaltres tenim en virtut de l'Estatut però que no se'ns traspassen, potser el tema de les obres hidràuliques podria ser una primera prova.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat interpellant té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. ROSELLÓ (de l'escó estant): Sí, senyor President, des

de l'escó estant. Bé, em sembla bé la primera contesta respecte als temes que falten, que s'ha de portar una negociació a fons amb un criteri de diàleg molt obert. Respecte als decrets pendents, lògicament hi cap el recurs d'inconstitucionalitat, també em sembla bé. El tercer punt és el que jo no veig tan clar: crec que utilitzar la via legislativa doblant l'Administració ens portaria potser més problemes encara. Creiem que s'hauria de buscar al màxim i a fons quines altres vies hi hauria que no calgués arribar a una via legislativa duplicant, per exemple, suposo jo, les Cambres Agràries, que és el tema tan debatut en aquest Parlament. Crear unes noves Cambres crec que no seria prudent ni bo per al país, i, per tant, crec que el Consell Executiu hauria, si cap, amb l'ajuda i suport del Parlament de Catalunya, de buscar alguna altra nova via, estudiant a fons tots els textos legals i jurídics per tal de poder arribar a aconseguir el que nosaltres pretenem.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, per dir que estic d'acord amb el que ha dit el senyor Roselló, que l'última via, és a dir, de legislar en els temes en els quals tenim competència segons l'Estatut d'Autonomia, però sobre els quals no se'ns traspassen els serveis i de legislar per forçar, diguem-ne, el Tribunal Constitucional, en última instància, una decisió, és una via que efectivament presenta conflictes, com ell molt bé ha dit i que jo també he dit i que per això el Consell Executiu no ha adoptat, però dins de les vies possibles jo l'he apuntada perquè no en veiem d'altra després de l'estudi que hem fet i que ens recomana de continuar fent el Diputat senyor Roselló.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, ara hem arribat al punt set de l'ordre del dia, però el senyor Conseller que havia de contestar la interpellació i el Diputat interpellant desitjarien passar aquest punt, que és el número set, immediatament després del número deu. Aleshores, si la Cambra no hi té cap inconvenient faríem aquesta alteració de l'ordre del dia: demanaria, simplement, posposar la interpellació tal com he indicat. No hi ha inconvenient?

Aleshores, continuem ara amb el punt número nou, ja que la interpellació del punt de l'ordre del dia número vuit ja havia estat substanciada, la número nou, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les empreses vitivinícoles afectades per l'expropiació de RUMASA. La interpellació que formularà el Diputat senyor Parera, del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Interpellació al Consell Executiu sobre les empreses vitivinícoles afectades per l'expropiació de RUMASA

El senyor Parera té la paraula per a formular la seva interpellació.

El Sr. PARERA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, portar aquest tema al Parlament un Diputat com jo i parlar del tema de RUMASA no ho faré des del punt de vista del con-

junt de les empreses de RUMASA que per la decisió presa pel Govern central, del febrer del 83, va causar, doncs, creuria, un cert impacte en tot l'Estat espanyol, i tampoc no voldria entrar en el contingut del que..., la possible resolució que tingui, d'una forma global, que afecta tants amples sectors de tot l'Estat espanyol, pel conjunt i pel volum, tant humà, com social, com econòmic que representen les empreses de RUMASA.

Ho faré, únicament i exclusivament, des del sector —un sector important de l'economia catalana— que és el sector vitivinícola de les empreses a Catalunya afectades per l'expropiació duta en el Govern central per l'afer de RUMASA. I ho faré des d'un punt de vista rigorós, sense cap pretensió que a través d'aquesta interpellació es puguin motivar altres afers.

El que al Diputat que els parla preocupa, i l'afecta, és el resultat final per a aquestes empreses. Veiem que aquestes empreses han estat afectades, doncs, per aquesta expropiació, una expropiació que ha estat, després, convalidada per una llei aprovada pel Parlament, pel Parlamento español; i després ningú no ha interposat recurs davant d'aquesta llei aprovada en l'Estat espanyol.

El que sí preocupa el Diputat que els parla és la finalitat, la sortida que es donarà al conjunt d'aquestes empreses. I és que, senyors, ens trobem davant d'un sector important de l'economia catalana; un sector que en aquests moments, en aquests moments difícils de l'economia, doncs, és un sector que va en augment. El sector dels escumosos, en concret, és un dels pocs sectors en el qual Catalunya va capdavantera; jo diria, fins i tot, capdavantera, fins i tot, arreu del món. I és per això, doncs, que aquest sector, que afecta un tant per cent important, doncs, de les empreses aquestes que estan en mans de RUMASA, és el que preocupa aquest Diputat. I ho faig ara, després d'haver passat molts mesos i que no s'hi ha donat sortida, i no donar sortida vol dir retardar i agreujar la situació d'aquest conjunt.

Per un cantó veiem que són unes empreses que, numèricament, l'afectació representa, doncs, un conjunt que va més enllà en dos grups de més de dues-centes persones; que l'estabilitat del lloc de treball, doncs, queda en una situació el futur de la qual no és pas gaire tranquil·litzador; un volum de vendes i una facturació elevades; veiem que un d'aquests sols grups supera en les vendes els dos mil cinc-cents milions de pessetes i l'altre supera els mil cinc-cents milions de pessetes. Per tant, es tracta d'un sector dinàmic, d'un sector que avui en dia està en creixement i que fa una colla de temps que no s'assumeix —tot i la bona voluntat que em consta que hi ha per part de la direcció de l'empresa, per part, fins i tot, de la majoria o de la totalitat dels treballadors d'aquestes empreses... Estan preocupats per la difícil situació que representa haver de competir amb un sector privat en la situació en què estan, i mentrestant veiem que són unes empreses viables, que són unes empreses que tenen futur i això, a mi, m'ho justifica el fet que hi hagi, doncs, d'una banda, la totalitat de les cooperatives vitivinícoles de l'Alt i el Baix Penedès, que han fet una oferta intentant, doncs, a través d'aquesta oferta, poder aconseguir intervenir a través, doncs, d'aquesta finalitat que se li busca i que sembla que és la finalitat, doncs, coherent de les empreses cooperatives, de poder arribar a la comercialització del producte que ells produeixen. I ho faig, també, des d'aquest conjunt de treballadors que després de tants mesos tenen la inquietud de quin

serà el seu futur. I ho faig, també, des del punt de vista dels viticultors, proveïdors que han vist reduïda en un 50 per cent la seva capacitat de venda de raïm, de venda de productes a través d'aquestes empreses en aquesta última campanya. I ho faig, també, des d'un sector que, indirectament, també s'hi veu afectat, que és el de totes les indústries auxiliars del sector que veuen que aquestes empreses no assumeixen la funció que haurien de fer.

És per tot aquest conjunt de coses que la meua preocupació, doncs, s'adreça a portar aquesta interpellació al Consell Executiu per analitzar, per veure quins són els propòsits i les mesures que pensa prendre el Consell Executiu de la Generalitat per tal de solucionar aquesta situació de ral·lentiment. I això, quan dic «ral·lentiment», vol dir que és una cosa greu, quan hi ha un sector dinàmic al costat en expansió que està conquerint unes parcel·les que pertocarien a aquestes empreses, i quan hi ha una voluntat, un conjunt d'empreses privades, d'altres tipus d'empreses, també interessades a fer rutllar, a fer tirar endavant, a fer eixamplar aquest sector.

És des d'aquesta finalitat que faig aquesta interpellació, per veure quina serà la sortida, quin és el propòsit de passar-ho al sector privat, que té l'Executiu. I dic «passar-ho al sector privat» perquè ja el Ministre senyor Boyer, en el mes de març en curs, manifestava ja aleshores la seva voluntat de passar-les al sector privat. I crec que és la forma de poder dinamitzar, de poder tirar endavant un dels sectors que en aquests moments, tan difícils econòmicament, pot tenir, doncs, un futur bastant clar i pot assumir les funcions d'aquest grup d'empreses —empreses que al llarg de molts anys l'empresa RUMASA va anar adquirint— que representa tota una tradició de diverses famílies, que representa tot un prestigi davant del mercat, perquè no quedin en aquesta situació de ral·lentiment —que això representa un greuge per a totes elles.

I és per això que he fet aquesta interpellació.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Joan Rigol): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats. Per respondre a l'interès de la interpellació de l'Il·lustre Diputat sobre la incidència de les empreses de RUMASA a la comarca del Penedès i referent, especialment, a les vitivinícoles.

Primer punt: penso que cal dir que la importància d'aquestes empreses és important: representa al voltant del 35-40 per cent del subsector en l'àrea d'aquesta comarca; i, per tant, tractem d'un dels punts importants dins del nostre món agrari.

Segon punt: voldria ressaltar que toca, precisament, un d'aquells subsectors dels més dinàmics de la nostra agricultura. Vostès saben, senyores i senyors Diputats, que quan es parla de dinamisme dins del món agrari no es parla, únicament, de consideracions genèriques, sinó de coses molt concretes i molt pragmàtiques, intentant fer un cúmul de valors afegits que va des del sector de producció primària, amb tots els seus elements tecnològics, que s'ajunta després al sector d'elaboració i, per últim, al de comercialització. Aquest conjunt i suma de marges al voltant d'una àrea molt concreta i determinada d'àmbit territorial, com és el sector agrari dintre de Catalunya i concretament el sector vitivinícola a la comarca del Penedès, és el

que confereix aquesta capacitat de penetració en els mercats i que confereix aquest sentit dinàmic, fruit fonamentalment d'aquesta acumulació de valors afegits. Per tant, tractem d'un tema important, d'un conjunt d'empreses del *holding* de RUMASA, 35-40 per cent del conjunt dintre del subsector, en un subsector dels més dinàmics del país. Amb això voldria fer referència que per les dades de què dispenso representa una capacitat d'expansió important; s'avalua al voltant del 400 per cent. És a dir, estem a un quart del seu potencial, segons s'avalua actualment, i, per tant, l'interès del senyor Diputat se centra en un punt realment important.

Tercer aspecte: voldria remarcar, també, per interès del senyor Diputat, que aquest conjunt d'empreses... I concretament les esmentaré, perquè els senyors Diputats les puguin recordar, des del conjunt de Segura Viudas, marques com Raïm d'or, Expora-vins, Conde de Caralt, René-Barbier, Rin Export, i, a través de Castellblanch, les marques Castellblanch mateix i Canals i Nubiola; és a dir tot aquest conjunt de marques del mercat representen dintre d'aquest sector —que ja abans esmentava com a dinàmic i, a la vegada, amb un gran potencial d'expansió—, significava, probablement, una pràctica no del tot a l'alçada del que representa el dinamisme d'aquest subsector. Hi havia, realment, unes pràctiques comercials que, precisament en aquest conjunt d'empreses, significaven una pèrdua de possibilitats expansives amb els valors afegits reals i positius que té aquest subsector. Voldria indicar aquest aspecte de la praxi empresarial d'aquestes empreses pel que signifiquen ja d'unes certes dificultats de competitivitat, de presentar valors afegits empresarials en aquest subsector.

Quart element que també el Consell Executiu vol manifestar d'interès a aquesta Cambra és l'especial sensibilitat que ha tingut aquest Parlament i que ha tingut, també, el Consell Executiu en la potenciació d'aquestes empreses de l'àmbit social, i puc esmentar aquí amb goig el que va significar la promulgació de la Llei de Cooperatives de Catalunya, en què aquest mateix Parlament, d'una manera àmpliament conscienciada, manifestava d'una manera progressiva la seva visió d'apuntalar aquestes empreses d'àmbit social a Catalunya. Per tant, l'interès de la Generalitat i del Consell Executiu envers aquest punt no pot perdre la referència a aquesta sensibilitat d'agrupació cooperativa que les nostres empreses poden arribar a tenir.

Cinquè punt: voldria, també, deixar present a la consideració de l'Il·lustre Diputat interpellant que el problema de RUMASA està subjecte a una colla de vicissituds, encara no totes posades sobre la taula. Que, per tant, no es poden prendre decisions evasives quan es tracta d'apuntalar la viabilitat de les empreses. Vostès saben que els fets econòmics tenen el seu propi dinamisme particular, i tot i que estiguin embolcallats d'uns grans continguts polítics —com és el cas a què ens referim ara en aquest moment—, no per això els fets econòmics necessiten el tractament de prudència necessaris perquè l'objectiu que perseguim, que és que aquestes empreses formin part d'aquest conjunt de teixit d'empreses agroalimentàries de Catalunya i que puguin tenir el seu centre de decisió a Catalunya —en el marc d'aquestes empreses d'àmbit social—, perquè això no es malmeti.

I en aquest sentit jo voldria manifestar en aquesta Cambra —coses que, d'altra banda, ja s'han fet presents a la premsa— que el Conseller d'Agricultura, l'Honorable senyor Agustí

Carol, ja ha escrit diverses vegades al ministre corresponent de Madrid sobre l'interès de la Federació de Cooperatives de Catalunya, la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, per poder, d'una manera o altra, tornar a recuperar per al país aquestes empreses.

Segon punt: jo voldria manifestar, també, que el Departament d'Agricultura ha estat amatent al seguiment d'aquesta qüestió a través, per exemple, de reunions que hi ha hagut amb el Ministeri d'Economia i associacions d'àmbit sindical en el món agrari, com la de la COAC, per exemple. I voldria remarcar, altre cop, que centrats els objectius que aquestes empreses puguin tornar a tenir la seva viabilitat tan necessària per a la capacitat de compra dels nostres agricultors, tan necessària per a la potenciació de tot el subsector a fi afecte que el dinamisme de la seva viabilitat no vingui únicament donat per la mateixa inèrcia del subsector, sinó que vingui donat per un conjunt de política coherent de totes les empreses, perquè aquest ajuntar l'interès d'empreses socials amb la capacitat gerencial que puguin tenir altres empreses que no siguin estrictament empreses socials del país pugui configurar una experiència de retorn a la iniciativa privada des d'aquest marc de sensibilitat social, que pugui ser un procés de privatització que tots esperem per a Catalunya com una de les solucions òptimes en el cas d'aquestes empreses.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Parera té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. PARERA (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President, des de l'escó mateix, si m'ho permet. Senyor President, Honorable senyor Conseller, crec que he estat —almenys n'estic convençut— prudent en no portar aquest tema, perquè és un tema complicat i sé, doncs, de la capacitat, també, des de l'Executiu per a donar-hi sortida. L'important és poder donar aquesta sortida, i em semblen bé —i això qualifica i dona la veritat que hi ha hagut un autèntic seguiment, seguiment de tot aquest procés—, però, a aquest Diputat que els parla, el que el preocupa és que vagi passant el temps i que no s'hi trobi sortida. I és per això que reservo la possibilitat de presentar una posterior moció, per a intentar, si pot ser, garantir una sortida vàlida, una sortida vàlida al més ràpida possible, perquè, d'altra manera, també veig que, des de l'Estat, a través de les seves decisions, a través d'una voluntat que ha estat repetida, ha estat, també, i fins a cert lloc em posa en dubte la capacitat, fins a avui, de cercar una sortida vàlida, la qual cosa, per tant, retarda la malaltia i pot comportar alguns problemes socials i econòmics que afecten greument una part important de l'economia catalana.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor President; simplement per a prendre nota i coincidir també amb el que significa d'urgència la solució. Vostès saben tot el que ha significat per a aquesta campanya la capacitat de compra o no compra de primeres matèries per part d'aquestes entitats, i la repercussió que això té en el camp, sobretot de la comarca del Penedès. Vostès saben també que ara entrem en una de les campanyes en el seu punt àlgid, com és la campanya de Nadal, i que, per tant, la permanència d'aquestes marques en aquest

mercat també és fonamental —nosaltres comprenem això. Però jo voldria també remarcar aquí el sentit de prudència que s'ha de tenir quan el problema de RUMASA s'emmarca en un àmbit molt més global, on hi ha, d'un cantó, decisions d'àmbit judicial, decisions d'àmbit executiu, i que les coses s'han de resoldre en el seu propi marc. Per tant, la prudència amb què el senyor Diputat s'ha expressat és acceptada i valorada positivament per part del Consell Executiu, en el sentit, d'un cantó, d'urgir, però, de l'altre, que les coses es vagin fent en el seu propi moment.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre els estudis i dictàmens emesos per persones alienes als Departaments

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre els estudis i dictàmens emesos per persones alienes als Departaments, que formularà el Diputat senyor García Sáez, del Grup Socialista. El senyor García Sáez té la paraula.

El Sr. GARCÍA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, seré molt breu en la formulació d'aquesta interpellació, però abans de llegir textualment el motiu d'aquesta i la formulació que ja ha estat publicada en el *Butlletí* 160, voldria fer unes breus consideracions.

Aquesta interpellació està motivada, bàsicament, per una anterior petició d'informació que aquest mateix Diputat, en nom del meu Grup parlamentari, el Grup Socialista, va fer al Consell Executiu; petició d'informació que té, com a fonament bàsic, el dret inqüestionable, en el sistema democràtic, en el parlamentarisme democràtic, de demanar al Consell Executiu, d'interrogar, de sol·licitar al Consell Executiu la informació necessària per al desenvolupament dels treballs dels Diputats, dels Grups parlamentaris, en definitiva, per al treball de la Cambra, bé sigui a través de la iniciativa individual, bé sigui a través de la iniciativa col·lectiva, a través dels Grups parlamentaris.

El motiu, doncs, d'aquella demanda d'informació era conèixer quina era la política del Consell Executiu en relació amb la despesa pressupostària d'estudis i dictàmens efectuats per persones alienes als Departaments. Estudis i dictàmens —una altra vegada torno a insistir-hi— que són emesos per persones alienes a la mateixa estructura de l'Administració. Nosaltres, que defensem i que considerem molt necessària aquesta partida pressupostària, és a dir que hi hagi possibilitats que el Consell Executiu, qualsevol Govern, pugui tenir una partida destinada a estudis i dictàmens a contractar fora de la mateixa Administració —és lògic, no voldria qüestionar-la—, sí que també considerem que el Consell Executiu hauria de donar informació al Parlament, està obligat constitucionalment, reglamentàriament i estatutàriament a donar informació al Parlament, i als Diputats, en conseqüència, de quina és la seva política de despesa en relació amb aquesta partida. Cal no oblidar que el pressupost és d'aquesta Cambra, el pressupost és del Parlament de Catalunya, i l'administració del pressupost correspon, quant a la gestió, al Consell Executiu. És per això, perquè el pressupost és d'aquesta Cambra, perquè el Consell Executiu està sotmès al control d'aquesta Cambra, que repre-

senta el poble de Catalunya, que aquest Diputat li va demanar, en el seu moment, la informació. Informació que no va ser contestada pel Consell Executiu quant al seu contingut, sí quant a la forma, és a dir, es va contestar que no es podia donar aquella informació, qualificant-la, en el seu moment, de confidencial, i que podria afectar el secret professional.

Aquests són els motius, doncs, que han motivat aquest Diputat i el seu Grup parlamentari a presentar una interpellació per a debatre quins són aquests motius que han portat el mateix President de la Generalitat a manifestar, a través del Molt Honorable President d'aquesta Cambra, a aquest Diputat, i al meu Grup parlamentari, que aquesta informació que he sol·licitat no ha estat possible, no és convenient; en definitiva, que és una informació confidencial que no es pot donar a aquesta Cambra.

És per això que formulo la interpellació sobre quins són els propòsits i el capteniment del Consell Executiu en relació amb la política d'estudis i dictàmens emesos per persones alienes als Departaments. A mi m'agradaria, per acabar, dir que al llarg dels últims mesos hem escoltat membres del Govern que han pujat a aquesta tribuna a informar els membres d'aquesta Cambra que ells responen sobre el que se'ls pregunta, és a dir, es respon d'allò que s'escriu en el paper i que no s'està en condicions, per la raó que sigui, de respondre les formulacions que es fan, a viva veu, des d'aquesta Cambra. Jo crec que això —m'agradaria, en tot cas, que no fos una pràctica habitual— comporta la majoria de les vegades un diàleg difícilment..., comporta, més ben dit, un diàleg que simplement és la repetició de diverses posicions que no responen a l'esperit i al contingut del que ha de ser un debat parlamentari.

A mi m'agradaria, doncs, que, en aquest cas, se'm respongués, no solament en el contingut de la política general, sinó també sobre els fets que motiven de manera fonamental el contingut d'aquesta interpellació.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (Miquel Coll i Alentorn): Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, l'Il·lustre Diputat interpellant demana a l'Executiu la seva —ho diu ell, literalment— política d'estudis i dictàmens emesos per persones alienes als Departaments. Difícilment podríem atribuir un significat precís a aquesta expressió de «política d'estudis i dictàmens». Una línia política es defineix en relació amb una competència o amb un grup determinat de competències, però no pas pel que fa a un concepte pressupostari. Literalment, no hi pot haver una política d'estudis i dictàmens, com no hi pot haver una política de màquines d'escriure, o de gomes d'esborrar, o de tovalloles de paper.

Entenc que el que, de fet, es demana a la interpellació que ens ocupa són els criteris d'utilització de les consignacions corresponents al Concepte 251, estudis i dictàmens emesos per persones alienes al Departament, el qual apareix als serveis pressupostaris de cada una de les Secretaries Generals dels Departaments. Òbviament no correspon al Consell Executiu d'establir aquells criteris. Es comprèn que sigui cada Departament el que faci ús d'aquestes consignacions, en funció de les neces-

sitats específiques que derivin de la seva política, del seus programes i objectius concrets. Malgrat això, podem sintetitzar en dues aquelles situacions que condueixen a la contractació d'estudis, investigacions o col·laboracions a realitzar per professionals o empreses especialitzades. D'una banda, tenim les que vénen donades per la impossibilitat d'encarregar a serveis de l'Administració determinats treballs, per als quals, en funció de la seva especificitat, cal recórrer a serveis professionals exteriors. De l'altra, tenim els casos en els quals el volum de feina que cal atendre en un moment determinat desborda la capacitat d'un o altre servei; les despeses necessàries per a fer cara a aquesta darrera situació només s'aplicaran, dins el Capítol II dels pressupostos, al Concepte d'estudis i dictàmens, si les col·laboracions convingudes corresponen a empreses especialitzades o a professionals legalment inscrits, segons el que disposa la Llei General Pressupostària, l'apèndix 3, l'apartat explicatiu de l'article 25 dels pressupostos.

Esmentaré a tall d'exemple un estudi sobre ports, alhora pesquers i esportius, un altre sobre residus sòlids urbans, o un inventari de pous encarregat pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques. La complexitat de les matèries tractades en l'Avantprojecte de Llei de l'Administració Institucional de la Sanitat, l'Assistència i els Serveis Socials, induí el Departament de Sanitat i Seguretat Social a demanar un informe jurídic. El mateix Departament encomanà un estudi de viabilitat d'un centre dedicat a l'atenció de deficients psíquics, davant la gravetat de la situació que travessaven. El projecte de senyalització exterior de Catalunya, aplicable a carreteres i vies urbanes, ha estat també objecte de contracte, en aquest cas, pel Departament del qual tinc l'honor de ser el Conseller titular.

I, ja per acabar, em referiré al volum dels recursos destinats a estudis i dictàmens, força important, literalment, segons es diu en el preàmbul de la interpellació. En el supòsit d'haver de considerar efectivament elevades les consignacions esmentades, caldria, simultàniament, fer referència a les necessitats pròpies del període de consolidació d'administració de la Generalitat, i a la migradesa dels mitjans transferits en el cas de diverses competències. El que sí que ha tingut tothora present el Consell Executiu és que valia més utilitzar els mitjans econòmics disponibles a través del repetit Concepte pressupostari d'estudis i dictàmens, que no pas contractar nou personal fix per tal d'atendre tasques probablement sense continuïtat, en un futur més o menys pròxim, afeixugant així, innecessàriament, les plantilles.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. GARCÍA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en la meua intervenció d'exposició ja havia insinuat, millor dit, ja havia dit, que últimament tenim, segurament, el defecte en aquesta Cambra que el Consell Executiu prepara les seves intervencions en funció de la contesta estrictament de l'escrit, de la formulació de la interpellació, i no hi ha manera de sortir, és a dir, no hi ha possibilitats de fer parlamentarisme, no hi ha possibilitats de fer un diàleg, de fer un debat en relació amb el contingut de les exposicions concretes de cada Diputat, de cada Conseller.

Jo he anunciat que el meu Grup parlamentari està plenament d'acord amb la necessitat de la partida pressupostària co-

rresponent. Una altra cosa és si el volum és important, si és més o és menys. Una altra cosa és si el Consell Executiu destina 663 milions de pessetes, destina més de 3.500 milions de pessetes al llarg del seu mandat. Això són qüestions de valoracions polítiques que no vull discutir des d'aquesta tribuna. El senyor Conseller Adjunt a la Presidència m'ha contestat sobre la necessitat i la importància de tenir aquests recursos i alguns estudis.

Vostè sap, senyor Coll i Alentorn, que la interpellació té una altra motivació; vostè ho sap. Vostè és membre del Consell Executiu, vostè sap que el senyor President de la Generalitat va enviar a aquest Diputat, a través del President d'aquest Parlament, una contesta a una petició d'informació en la qual deia: «Matèria confidencial, secret professional, no el podem contestar.» I això és un fet, des del punt de vista estrictament parlamentari i democràtic, suficientment important perquè aquest Diputat vingui a aquesta Cambra i formuli la interpellació que he fet per a debatre, per a discutir, quins són els motius, senyor Conseller, que porten el Molt Honorable senyor President de la Generalitat a dir a aquest Diputat que això és un tema confidencial, que és un tema que afecta el secret professional i que no es pot contestar.

Amb quina disposició, vostè, senyor Conseller, des del punt de vista constitucional, des del punt de vista estatutari, pot dir a la Cambra que no li dona informació? Des de quin punt de vista? És aquesta la preocupació —ho torno a repetir? Vostès administren un pressupost que ha aprovat aquest Parlament, que representa la sobirania popular, que representa el poble de Catalunya; vostès estan obligats constitucionalment a donar informació a aquesta Cambra. És això el que demano: quins han estat els recursos, quina ha estat la utilització dels recursos pressupostaris? Quins són els estudis que vostès han fet amb aquests recursos? Quines són les persones físiques i jurídiques a les quals vostès han adjudicat aquests estudis? Per quin procediment —si hi ha hagut algun tipus de concurs, si és un procediment discrecional del Departament corresponent?

I estem preocupats, i estem preocupats des del punt de vista estrictament democràtic, perquè vostès, fins ara, no han contestat, senyor Conseller. I és això el que venim a discutir a aquest Parlament; venim a discutir aquest problema. Per això, nosaltres, li hem formulat la interpellació, perquè contesti, no sobre la política que ha fet, sinó sobre la despesa: com l'ha utilitzada vostè i com l'ha feta. Jo crec que aquest Parlament, des del punt de vista democràtic, respectant la sobirania popular,

aquest Parlament té el dret i el Consell Executiu l'obligació de presentar aquesta informació a aquesta Cambra. Si no ho fa amb aquesta interpellació, espero que els senyors Diputats defensin el seu dret en la propera moció i puguem conèixer a través de la sobirania d'aquest Parlament, votant una moció, que el Consell Executiu ens presenti aquesta informació en aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (*de l'escó estant*): Si em permet el senyor President, des de l'escó, per a dir-li, a l'Il·lustre Diputat interpellant, que la meva obligació és contestar la pregunta que es fa a la interpellació, no d'altres que podria haver considerat implícites, però que, evidentment, no hi havia cap seguretat que fos així.

I, per altre cantó, voldria subratllar que quan diu que el President de la Generalitat va contestar, a través del Molt Honorable senyor President Barrera a la petició que havia fet anteriorment l'Il·lustre Diputat interpellant, diu que es va referir purament a la qüestió del secret professional, quan, en realitat, la seva contestació tenia dos aspectes. El segon era aquest, relatiu al secret professional, i l'altre deia respecte al primer extrem, això és, els imports dels estudis i dels dictàmens en qüestió, atesa la minuciosa tasca que representa de recollida de dades econòmiques de tots els Departaments de l'Executiu, considerem més avinent facilitar-ho juntament amb la liquidació del pressupost d'enguany. Per tant, no hi ha una negativa a facilitar aquesta informació, sinó, simplement, un diferiment perfectament raonable del moment de fer aquesta rendició de comptes.

Res més, senyor President; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, donat que ja s'havia indicat a la Presidència la conveniència que aquesta tarda la reunió acabés a una hora raonable, hem decidit —tant més que tampoc no podíem acabar amb l'ordre del dia si haguéssim continuat— de suspendre la sessió per a reprendre-la el proper dijous a dos quarts de cinc de la tarda.

La totalitat dels punts que falten en l'ordre del dia podran ésser substanciats durant la tarda del dijous.

Se suspèn, doncs, la sessió.

(*Se suspèn la sessió quan passen cinc minuts de dos quarts de set de la tarda.*)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer ..... núm. ....

telèfon ..... població.....

districte postal.....

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia .....de..... de.....

fins al 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de..... de 198 ..... envia

per..... (gir / taló al portador) ..... núm. .... la quantitat de..... pessetes

..... de..... de 198 .....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3